

קונטרס להזות בנועם

שיעור שנאמר בסעודה שלישית
פרשת קדושים

— פנימי —

יוצא לאור ע"י מכון מאירת עינים
פרשת אחו"ק תשפ"ה

מכון מאירת עינים

6645547@gmail.com

תוכן עניינים

ה	ליכות לאמונה ולהתקשר למלכות ה' הנקרא 'אני' הוא רק על ידי 'קדושים תהיו'.....
ה	כל אחד מישראל מושרש באבות הקדושים והוא שליחם לגלות את מלכות השי"ת בעולם - את ע' פנים של תורה.....
ה	כנגד היהודי המושרש בע' נפש דקדושה עומדים שבעים לשונות עכו"ם שהם מרחיקים מ'קדושים תהיו' ומהמלכת השי"ת.....
ו	קודם שזוכה להתגלות מלכות השם שהוא 'פנים של תורה' עובר עליו זיכוכ בלשונות העכו"ם שהם 'תאוות' כדי שיתחזק ברצונות.....
ו	'פנים של תורה' הם העצה והדרך איך לעבוד את השם ולהמליכו בתוך העולם הזה שבו יש כוח הסתרה על מלכותו יתברך.....
ז	כנגד הע' לשונות ומדות דקליפה שיש בעולם, יש ע' פנים של תורה שמהם הדרכים למצוא את ה' בכל דבר ומהם האושר והחיות.....
ח	יהושע שהוא בחינת 'פשטות' מאיר בנו דרכים לעבוד את השם הן ביראה גלויה והן באופן נסתר.....
ח	יהושע מאיר ביהודי את שמחת הקדושה אפילו שאינו משיג בשלמות את 'קדושים תהיו' כי יודע שלעומת הגויים הוא באושר נצחי.....
ט	מטרת התורה לבוא להשיג בה 'פנים של תורה' וזה שייך רק כשאדם בקדושה שאז יש בו אמונה.....
ט	כשאין לאדם אמונה הבאה מקדושה קשה לטעת בליבו התחזקות - הקדושה מביאה את האדם להכרת אמונה ברורה שה' לבדו עושה הכל.....
י	כשזוכה לקדושה והכרה ברורה באמונה חיינו בגן עדן.....
י	יש כמה מדרגות 'בפנים' של תורה, אבל להאמין שבכל דבר יש ניצוצין ויחודין זה צריך תמיד.....
י	אנו מושרשים באבות הקדושים שהם מרכבה למדות דקדושה - תורה בלי קדושה היא 'שכחת התורה' - ענין הבעש"ט הוא להחזיר ירושת האבות שבתורה הקדושה.....
יא	כשזוכה אדם לתורה עם 'פנים' יכול להתבודד ולהתענג בשבת עם 'נשמה' - כזוכה לזה יודע איך לנהוג בעניני העולם הזה כיהודי - רק בכוח הצדיק יכולין ליכות ל'קדושים תהיו'.....
יב	בכוח ה'פנים' של תורה אדם רואה איך כל לימודיו בתורה קשורים ושייכים אליו.....
יב	עיקר ה'פנים' של תורה הוא העצה שמוצא בתורה לכל דבר שצריך - כשמסתכלים בעין אמת בדברי הצדיק רואים בכל דבר את ה'פנים' - את 'הנשמה' של התורה.....
יב	עיקר הבחירה של אדם הוא בגילוי ע' פנים של תורה - כשנעלם הע' פנים באים נסיונות קשים.....
יג	כדי להנצל מהעלמת ע' פנים של תורה צריכים לחפש אור הצדיקים.....
יג	ירושלם אבותינו הקדושים נמצאת 'בפנים' של תורה - על ידי 'פנים של תורה' יודעין להכניע הרע ולברר הטוב.....
יג	פרשה זו נאמרה ב'הקהל' כי רק כששומעים ממש רבנו - 'קדושים תהיו' באופן של 'ציור לברכה' מבינים מהו הדבר הזה ויכולין ליכות לזה.....
יד	כשאדם מקבל מהצדיק 'נשמתין חדתין' נתפס בליבו הכל העולם הזה ותופס שהתכלית הוא לעבוד השם מכל דבר - כך מאיר בו השמחה שלא עשני גוי.....
יד	'הכלל הגדול' הוא שה' ברא עולמו כשעל הטוב יש קליפה של מדות מאוסות ורעות - לכן כל דבר אם לא נעשה לש"ש בהכנעת הרע הוא מושך את האדם 'לגלות' בע' לשונות העכו"ם.....
טו	

הפרי שהוא התכלית הוא העולם הבא שהוא מציאות הקדושה השלימה - כדי לבוא לזה צריך לעבור הנסיון בקליפות
שבעולם 'הזה'.....טו

השי"ת ברא עולם שבו נראה שהכל מסתובב בסתמיות ומקרה - וזהו מחמת המדות הנשברות שיש בעולם - עבודתנו
להשלים המדות וכך זוכים אל 'הפרי'.....טז

בכל התחזקות רצון להשי"ת משבר יותר את הקליפה שעל הפרי - כל נקודה של מאמץ נשאר לנצח - אין נקודה בעולם
שבה אין בירורים ותיקונים.....טז

על זה הוא עיקר עבודת האמונה - התענוג שיש לפני השי"ת משיבור הקליפה הוא כמשל בנו של המלך החוזר אליו משובו
- על ידי זה יורד כל סוגי השפע לאדם, רוחני וגשמי.....טז

על עצם ידיעה זו - שצריך להכניע הרע ולזכות ל'פרי' יש ג"כ הסתרה וקליפה - רביה"ק מלמדנו איך לשבר הקליפה בכל
מצב.....יז

ההתבודדות היא הכלי לשבר הקליפה, כי על ידה ממאס התאוה - קדושה פירושה 'שמחה'.....יח

נשמות ישראל הם כלבוש הקרוב אל המלך הצריך להשמר בנקיות יתירה - על הדבר הזה הוא צעקת הנפש.....יח

בעבודה זו תמיד יש עוד דרגא - הצדיקים זכו לקדושה בשלמות.....יט

הקדושה תלויה בהחזרת הנשמה - לכן כדי לזכות אל הקדושה צריך למצוא הצדיק שיכול להחזיר הנשמה.....יט

צריך לזכות שהנשמה החדשה תצויר באופן של ברכה - וזה על ידי שתופס את דיבורי הצדיק באופן שמקרב אל השמחה
וקירבת השם תמיד.....יט

ה'פנים של תורה הוא הברכה - הזמן המסוגל להשגת ה'ברכה' שבתורה הוא בשבת ויו"ט.....כ

כשמצויר האור לברכה יודע איך לעבוד על שבירת הרע בלי ייאוש, ולדעת שהקצת שלו הוא אדיר מאוד - 'שבירת
התאוה' פירושה למצוא את השם בתוך הדבר.....כ

עיקר הרווח בהתקרבות לצדיקים שמלמדים לנו שעיקר היום הוא עבודת שבירת הרע.....כא

על ידי שהצדיק מחזיר בנו את אור הנשמה שבה ע' קולות, זוכין לשבור התאוה באופן שמוצא האלוקות שבדבר, ולא
באופן ששובר אחד ונהיה שתיים.....כא

לזכות לשבר קליפת הרע צריך יגיעה בתורה - בלימוד התורה ובקנין מדות התורה.....כא

בלעם עומד כנגד משה רבינו המצייר לנו את האור לברכה וזהו רמוז באותיות 'ב'ל'ע'ם.....כב

משה רבינו עומד לעומתו להמשיך מדות הרחמים שנוכה כולנו 'לנשמתין חדתי' - בכוחו הגדול משה רבינו עשה ציור
לברכה אפילו מדברי בלעם.....כב

עיקר ברכת הצדיק שממשיך עלינו אור שא"א לקלקלו - אבל כל אחד צריך לחפש את הציור לברכה המיוחד והמסויים
שלו בתוך דברי הצדיק.....כג

תאוות ניאוף הוא כללות מציאות הרע והגלות שאדם עושה מציאות ממשוה ואינו יכול לחשוב מהשי"ת - על זה צריך
לשוב בתשובה בצעירותו כשעוד יש יצר הרע.....כג

כשאדם יודע מהו 'קדושים תהיו' יודע לצעוק על זה להשם כראוי - כך זוכה להתבודדות כראוי.....כד

העצה להנצל מהתאוה הוא 'שמע ישראל' - גילוי השי"ת בתוך האדם - על ידי זוכין ל'ברכה', לגילוי מוחין קדישין בכל יום
.....כה

בקריאת שמע שזוכין על ידה להנצל מהקליפה סוגרין העינים שנמשכו אחר הבלבולים שבקליפה.....כה

בק"ש צריך 'לשמוע' שהוא 'ישראל', שהשי"ת קידשו והבדילו מהעכו"ם.....כו

וב'אחד' ימסור נפשו להשם ובזה מייחד השי"ת בכל מה שעובר עליו - ובזה הכוח להנצל מהתאוות כי אם מוכן לההרג
עבור השי"ת בוודאי מוכן לעצור עצמו מתאוה עבור השי"ת.....כו

פנימיות עצת ק"ש הוא העצה שיש נגד כל התאוות - לחשוב שהשם נמצא בדבר וכך יוצא מהרע שבדבר.....כז

כשהאמונה מאירה נתפס בלב מיאוס התאוות.....כח

כשממאס התאוות מבין שהקב"ה ברא את העולם דיקא בשביל זה - שנרד לעולם זה ובכוח ע' פנים של תורה נכניע הרע
ובזה הוא כל עבודת הבורא.....כט

לכן נאמר בקדושים תהיו 'אני ה' אלוקיכם' שהוא סוד ק"ש, כי בכוח ק"ש זוכין לקדושים תהיו.....כ

כשזוכה האדם להפריש עצמו מהתאוה על ידי ק"ש זוכה לנשמתין חדתין ונכלל בשורשו בי"ב שבטים ובזה זוכה לטהרה
בבחינת 'ים של שלמה' שהוא כוח המקווה של שבועות.....כא

השבטים שמגלים את מלכות השם בי"ב הטבעים שבעולם, מגלים את ע' פנים של תורה שהם לימודים איך לגלות מלכות
השם בעולם.....כב

שמות השבטים עולים למספר מ"ט וזהו סוד מ"ט ימי הספירה - ליקח טבעי העולם שהם מציאות הצמצום וההסתרה
ולהפכם להיות כלי להשגת אלוקות.....כג

בכוח אור ה'בינה' שהוא 'הגבירה' זוכה האדם של חייו נהפכים להיות כלי וצמצום לאלוקות - עבודת הספירה היא בחינת
ק"ש של כל השנה כולה.....כד

כשאדם מכיר שבכל נקודה שמפנה אל מדעתו זה ע"ז יבוא לבכיה רבה בקריאת שמע.....כה

על ידי 'תלתא שבשין' שהוא נה"י דבינה, נמתקין הש"ך דינים, וזוכים בכוח זה בקידוש שיש בו ע' תיבות להתגלות ע' פנים
של תורה.....כו

סעודה שלישית פרשת קדושים תשע"ד

ליקוטי מוהר"ן תורה לו

כל אחד מישראל מושרש באבות הקדושים
והוא שליחם לגלות את מלכות השי"ת
בעולם - את ע' פנים של תורה

[ב] כל אחד מישראל הוא מושרש בדורות הקודמים - באבותינו הקדושים; והוא שליח והמשך לדורות הקודמים; תנאים, צדיקים עד האבה"ק שעמדו נגד השקר והעבודה זרה שבעולם וצעקו ה' אחד - הכניסו את השם בעולם - אברהם אבינו הרים את יד הימין שבקדושה, יצחק את יד שמאל, ויעקב בחינת גופא כך הכניסו את הזכרון דקדושה שיש בורא בעולם. כל אחד מישראל הוא מושרש באבות הקדושים והוא שליח והמשך שלהם שהוא צריך לעשות אותו הדבר כמותם - להוציא לפועל את תכלית הבריאה היינו לגלות בה את מלכות ה' שזהו מציאות שבעים פנים של תורה שהם דרכים עצות וכוחות לגלות את מלכות השם בעולם. וזהו ענין ע' נפש לבית יעקב שירדו למצרים שמושרשים באבה"ק ויש לכל נפש פנים אחד של תורה.

לזכות לאמונה ולהתקשר למלכות ה' הנקרא
'אני' הוא רק על ידי 'קדושים תהיו'

[א] פרשתנו מתחילה בפסוק "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם"; ובכל הספרים הקדושים שואלים מה הכוונה 'כי קדוש אני'. רבינו במאמר זה מפרש בפשטות: 'אני' הוא מלכות שמים, וכל אדם צריך להיות מקושר ודבוק במלכות שמים שהיא האמונה הקדושה; ובכדי לזכות לאמונה ולהתקשר למלכות שמים צריך לקדושה - ל'קדושים תהיו' כי הקדושה הוא ההתקשרות והדביקות למלכות ה', אבל בלי קדושה אי אפשר לזכות לאמונה. וזה כוונת הפסוק: 'קדושים תהיו' - על ידי שאתה זוכה לקדושה, כך תוכל להשיג את האמונה ולהתקשר למלכות ה' הנקראת 'אני ה' אלוהיכם'.

[לְשׁוֹן רַבָּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּה] בְּקָרֵב עָלֵי
מִרְעִים לֵאכֹל אֶת בְּשָׂרֵי זָכוֹ (תְּהִלִּים כ"ז)
וְזֶהוּ כָּל כִּי כָּל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל הוּא מוֹשְׁרֵשׁ
בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ שֶׁל בֵּית יַעֲקֹב וְשִׁבְעִים
נֶפֶשׁ שֶׁל בֵּית יַעֲקֹב, מִשְׁרָשִׁים בְּשִׁבְעִים
פָּנִים שֶׁל תּוֹרָה (עֵינֵי תִיקוֹן ל"ב)

ד] וְזֶהוּ כָּלֵל, שְׂפָל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל קֹדֶם שֵׁשׁ לָהּ הַתְּגָלוֹת בְּתוֹרָה וּבַעֲבוּרָה הֵינּוּ לזכות לבחינת אני ה' אלהיכם; שיתגלה בו הפנים של תורה, לפני כן מנסים אותו ומפילים אותו בצירוף כזה, שכשרוצה לשוב, יש משהו שמזכך אותו וצריך להתחזק ברצונות - אֲזִי מְנַסִּין וּמְצַרְפִּים אֶת הַנֶּפֶשׁ, בְּגָלוֹת שֶׁל שִׁבְעִים לָשׁוֹן, הֵינּוּ בְּתַאוּתֵיהֶן - שנופל למציאות העו"ז; שיש לו משיכות לכל מיני תאוות, ורביה"ק קורא לשבעים לשונות העכו"ם שהם שבעים מיני הסתרות על מציאות מלכות השי"ת - 'גלות' ו'תאוות'; כי יש שאדם מונח בזה ולא יודע ומכיר שזהו 'תאוות' אבל רבינו מגלה שזה תאוות רעות וגלות מרה; מה שאדם נמשך לאיזה משהו ששוכח מזה את השי"ת, זהו גלות מר, זה לא המקום של נפש מיישראל אלא זהו גלות ממקומו המושרש בשבעים נפש של בית ישראל - גלות מר.

וּכְשֶׁהִיא בָּאָה בְּמַדּוּתֵיהֶן בְּגָלוֹת אֲזִי הִיא רְאֵמַת שִׁבְעִין קָלִין פִּי הַתְּגָלוֹת הִיא בְּחִינַת לֵדָה פִּי קֹדֶם הַתְּגָלוֹת שֶׁל תוֹרָה אֲזִי הִיא בְּבְחִינַת עֲבוּר שֶׁהַתּוֹרָה הִיא נֶעְלָם מִמֶּנּוּ, פְּעֻצִּים בְּבֶטֶן הַמְּלָאָה (קהלת יא) הֵינּוּ שֶׁהַדָּבָר קִיִּים, אלא שהוא נעלם ולא מוצאים אותו, וזהו (דְּבָרִים ל"א) : "וְאֲנִי הַסֵּתֶר אֶסְתִּיר" הֵינּוּ בְּגָלוֹת בְּמַדּוּת הָרְעוּת שֶׁל שִׁבְעִים

כנגד היהודי המושרש בע' נפש דקדושה עומדים שבעים לשונות עכו"ם שהם מרחיקים מ'קדושים תהיו' ומהמלכת השי"ת

ג] וְזֶה לְעֻמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹקִים שְׂפָנְגָד שִׁבְעִים נֶפֶשׁ שֶׁל בֵּית יַעֲקֹב, הֵם שִׁבְעִים לָשׁוֹן שְׂפָל לָשׁוֹן וְלָשׁוֹן יֵשׁ לָהּ מִדָּה רָעָה בְּפָנֶי עֲצָמָה, מֵה שְׂאִין בְּחִבְרָתָהּ וּמַחֲמַת הַמַּדּוּת הָאֵלוּ הֵם מְרַחֲקִים מִשִּׁבְעִים פָּנִים שֶׁל תוֹרָה כנגד כל יהודי שהוא מושרש באבותינו הקדושים - ע' נפש של בית יעקב שהם מושרשים בעין פנים של תורה ועליו השליחות לגלות את הפנים של תורה יש שבעים לשונות, שבעים שרים של אומות העולם שהם מציאות דרך הטבע והסתרת מלכות השם וכשמציאות שבעים לשונות אלו שולטים על האדם אזי אינו מקושר לקדושים תהיו, ולבחי' אני ה' אלהיכם, כי נפל להפך מזה - לע' לשון.

וכל אחד מוכרח לעבור הגלות הזה - וּכְשֶׁהֵנֶפֶשׁ שֶׁל בֵּית יַעֲקֹב בָּאָה בְּגָלוֹת תַּחַת יַד שִׁבְעִים לָשׁוֹנוֹת הֵינּוּ בְּמַדּוּתֵיהֶם הָרָעִים אֲזִי הִיא רְאֵמַת שִׁבְעִין קָלִין פִּי לֵדָת שֶׁקֹּדֶם הַלֵּדָה הִיא צוּעֶקֶת שִׁבְעִין קָלִין (זהר פִּינְחָס רמ"ט:) כְּנֶגֶד שִׁבְעִין תִּבִּין שֶׁבְּמִזְמוֹר "עֲנֵךְ", שְׂבָלָה זֶה אִי אֶפְשָׁר לָהּ לֵילֵד.

קודם שזוכה להתגלות מלכות השם שהוא 'פנים של תורה' עובר עליו זיכור בלשונות העכו"ם שהם 'תאוות' כדי שיתחזק ברצונות

שמושרש בע' פנים של תורה, שזה התורה שמגלה את האמת וקרבת ה', את האמת האמיתית.

בשבת קודש נתפס בלב מהו קדושה - שבו תלוי הנשמה

[ו] בזמירות ליל שבת אנו אומרים 'למעבד נשמתין ורוחין חדתין בתרתין ותלתין ובתלתא שבשין'; כי בשבת קודש מתגלה הקדושה ממילא יהודי יודע מה זה קדושים תהיו ומבינים מה זה אומר - שמקבלים נשמה חדשה - נשמתין חדתין. וכשם שאי אפשר לחיות בלי נשמה כך אי אפשר ליהודי לחיות בלי 'קדושים תהיו'. זהו מציאותו של יהודי שמושרש בע' נפש של בית יעקב ושורשו הוא מהדבר הזה שנקרא 'קדושים תהיו' וכך מאיר בו ע' פנים של תורה שזהו דבר אחר, מציאות של אמת.

כנגד הע' לשונות ומדות דקליפה שיש בעולם, יש ע' פנים של תורה שמהם הדרכים למצוא את ה' בכל דבר ומהם האושר והחיות

[ז] כל דבר שבעולם הוא ע' פנים כנגד ז' מדות שיש בכל אחד מהם י' ספירות. ובכל ענין בעולם הזה שעשוי מז' מדות, יש עליו איזה מדה רעה. ומידה רעה פירושה שהדבר משכיח ממנו את ה', שדואג מדי הרבה, מפחד מדי הרבה, אוהב דברים באופן שמסתיר את

לשון פי הקלפה קדמה לפרי ומי שרוצה לאכל הפרי, צריך לשפר מקדם הקלפה לכן קדם ההתגלות מכרח הנפש לבוא בגלות, הינו פמדותיהם פדי לשפרם ולבוא אחר כך להתגלות. ושיבור הקלפה הוא ע"י רצונות והתעוררות גדולה, וכך יוכל לזכות אל הפרי.

'פנים של תורה' הם העצה והדרך איך לעבוד את השם ולהמליכו בתוך העולם הזה שבו יש כוח הסתרה על מלכותו יתברך

[ה] זהו השליחות של היהודי בעולם, שליח של האבות הקדושים לשבר את הקלפה ולבוא לגלות ע' פנים של תורה. ומהו עין פנים של תורה? מגלה רבינו שעיקר עניינו הוא שהתורה הקדושה מגלה לאדם פנים של אמונה וקרבת ה'; כי יש שבעים מדות רעות בעולם שהם כוח המכריח את האדם להתרחק מהשי"ת ולפול לגלות מר; והתורה נותנת עצה, מראה פנים ומגלה דרך איך לעבוד את ה' בתוך מה שנעשה בעולם, היינו: אפילו שהקב"ה ברא את העולם במעשה כזה - שצריך לאכול ולישון ושייכות עם אנשים, ונופלים ומתחזקים מחדש, התורה מגלה את הדרך איך לעבוד את השם בתוך כל זה. זהו פנים של תורה; וזהו ה'נשמתין חדתין' המבוארים במאמר להלן; כי מפנים של תורה אלו אדם מקבל נשמה חדשה, נפש חדשה. זהו מציאותו של יהודי

שאי אפשר להתנהג באימה גלויה, יודע האדם 'שהכוונה' שלו בכל מה שעוסק בו יהיה עם כוונה ולב אחר לגמרי; לשם מצוה, שבזה זוכה לקיים 'קדושים תהיו' בכל עת.

יהושע מאיר ביהודי את שמחת הקדושה
אפילו שאינו משיג בשלמות את 'קדושים
תהיו' כי יודע שלעומת הגויים הוא באושר
נצחי

ט] יהושע שהוא בחינת פשטות, ייסד את תפילת 'עלינו לשבח' בכבישת ירחו שהיה בתקופה זאת; והוא משבח את השי"ת "שלא עשנו כגוי הארצות", דהיינו אפילו אם אתה בבחינת קטנות ואינך מבין לגמרי מה זה 'קדושים תהיו' ואין לך השגה כצדיקים גדולים - לפחות תשבח לה' שלא עשה אותך גוי שמונח בסרחון עוה"ז, בלכלוך ושטות של עוה"ז, בכל ע' מדות רעות ומושחתות, שזהו מציאות עוה"ז המלא בגנבים רוצחים ונואפים וכל מיני דברים משוגעים. ואפילו אם נדמה לך שהגוי הוא הגון ובעל תרבות ומתלבש יפה ומהודר; יהושע תלמיד משה מגלה לך האמת שאין לו כלום בחייו לא בעולם הזה ולא בעולם הבא - "שלא שם חלקנו כהם וגורלנו ככל המונם שהם משתחווים להבל וריק וכו'", ההפך ממנו הוא היהודי הזוכה להמשך תפילת עלינו לשבח - "לראות מהרה בתפארת עזך"

השי"ת ממנו, ומאבד עשתונות. וכנגד זה יש ליהודי ע' של פנים של תורה והוא אוצר נורא וגדול שאין בעולם, שהוא החיות והאושר המקווה שיש בעולם, ועיקר העונג שיש בעולם - הפנים דקדושה של תורה, שבזה האדם מוצא עוד עצה, עוד דרך ועוד חיות, איך להכניע את הז' מדות דקליפה ולזכות לשמחה ולחיות אמיתי.

יהושע שהוא בחינת 'פשטות' מאיר בנו
דרכים לעבוד את השם הן ביראה גלויה והן
באופן נסתר

ח] היום [כו ניסן] הילולא דיהושע בן נון תלמיד משה רבינו שהוא מכניס בישראל את מציאות הפשטות בעבודת הבורא כי הוא סוד הירח [- בחינת צמצום ופשטות] שמקבל ממשה שהוא בחינת חמה; וממנו מתגלה הדרך איך לראות בכל דבר את ה' גם בשכל פשוט ובתמימות; לתפוס שהשם בכל מקום ומבינים שעיקר פנימיות העבודה הוא לחפש את יראת השם בכל דבר, כי זה עיקר פרשת קדושים - 'ויראת מאלהיך'; שכל דבר שעושה יהיה כעומד לפני המלך ויהיה מקיים תמיד 'שויתי ה' לנגדי תמיד' וכל דבר לעשות ביראה ואימה, ויהושע בחינת התלמיד יורד עד אלינו ומאיר בנו דרכים שגם כשאדם נמצא בתוך טרדות העולם הזה מחוץ לכותלי בית המדרש במקומות

שנכניע הרע שבמדותיהם, ונהיה סמוכים וקרובים אליו תמיד, ולפני שיודע האדם ממציאות 'קדושים תהיו' שעל זה עומדת האמונה שהיא ההכרה ב'אני ה' אלוהים' - הרי לא יודע כלל מהשי"ת ומקדושת השבת ואינו יוכל להיות בשמחה ובטחון, ולא יוכל להיות לו התבודדות כלל ואף לא יוכל לצעוק בקול ובכוונה אל השי"ת. כי מחסרון הקדושה והאמונה הוא אינו יודע מהי תפילה אל ה'; ובכלל לא יכול להיות לו חיות וטעם בחייו אלא סתם מסתובב בעולם באוכל ושינה כמו גוי בזה העולם.

כשאין לאדם אמונה הבאה מקדושה קשה לטעת בליבו התחזקות - הקדושה מביאה את האדם להכרת אמונה ברורה שה' לבדו עושה הכל

כמו כן אי אפשר לחזק ולטעת תקווה בלב האדם כשאין לו אמונה; אם יש אמונה בלב האדם הוא מחיה עצמו בנקודות טובות ובזה שהשם יתברך אוהב אותו ומאמין שהכל בהשגחה פרטית והכל לטובה; כשיש אמונה הוא יודע שאין עוד מלבדו ית' כמו שהצדיקים מגלים מהו אחדות ה' שאין עוד מלבדו, ומתגלה מציאות שה' לבדו נמצא כאן, והוא מנהיג הכל בהשגחה פרטית; שזהו פירוש 'קדושים תהיו' - האמונה בהשי"ת. השבוע חל היאצ"ט של הרה"ק ר' שמעלקע זי"ע, והוא אמר

- להכנס יותר בקדושה ולראות את יופי תפארת עוזך, כי מציאות מלכות ה' זה דבר אמיתי, שיש מלך רם ונישא ואנו משרתים לפני המלך, זהו החיות והשמחה שלנו.

כשיש לאדם השגה בעין פנים של תורה אפילו במדרגת פשטות והשגה קטנה; יש לו חיות נפלא, ואז מבין האדם כמה אושר יש בפשטות שלו שבבחינת 'מאור הקטן', ואיזה עולם הבא הוא זוכה לנצח נצחים בכל יום - רווח עולם הבא שאין לשער; איזה חן של יהדות שיש בכל דבר דקדושה, כמ"ש בסימן א'; איזה חן יש להיות עבד ה', כל דבר מלא חן, השבת, התפילין, הציצית.

מטרת התורה לבוא להשיג בה 'פנים של תורה' וזה שייך רק כשאדם בקדושה שאז יש בו אמונה

[ולכן נתן לנו ה' את התורה כדי שנשיג בה את 'הפנים של תורה' היינו את גילוי מלכותו ודרך עבודתו בכל ז' מדות שבעולם; כי התורה הולכת יחד עם ה' ולא תורה לבד. וכדי לתפוס כך את התורה צריך לזכות לאמונה ואילו כשהקדושה אינה כראוי הרי הוא מאבד את האמונה וכך לא יוכל לתפוס את התורה ואת מצוותיה באופן שכיוון השי"ת ליתן לנו אותם. כי השי"ת בחר בנו וקידש אותנו מכל הגוים, ורומם אותנו מכל הלשונות ולכן נתן לנו תורתו

בליקוטי הלכות. ובזה הוא עיקר האמונת צדיקים - להאמין שכל דבר הוא רוחני, עליון ונורא, ותמיד יש להשי"ת מעבודתי נחת שעשועים והתפארות - זה סוד הבריאה וסוד החיים לא שייך לחיות חיים הקרויים 'חיים' בלי זה.

אנו מושרשים באבות הקדושים שהם מרכבה למדות דקדושה - תורה בלי קדושה היא 'שכחת התורה' - ענין הבעש"ט הוא להחזיר ירושת האבות שבתורה הקדושה

יב[הכלל שאנו מושרשים באבה"ק שהם שורש השבעים נפש של בית יעקב; והם מציאות אהבת ויראת השם והדבקות בו - אברהם אהבי, פחד יצחק ויעקב אבינו; תפארת ודבקות בהשי"ת. ואנו בניהם ירדנו למצרים והקב"ה גאלנו משם ונתן לנו את תורתו ולזה אנו סופרים מ"ט ימים כדי להנצל משכחת התורה ולזכות לזכרון התורה שהיא גילוי המדות דקדושה שהאבות הקדושים מרכבה להם - אהבתו יתברך, יראתו והדבקות בו.

וזה ענין חיוב הקדושה שעל ידי זה מתגלים הפנים של תורה שהוא אור האבות הקדושים; כי לא שייך תורה בלי קדושה, תורה בלי קדושה היא 'שכחת התורה'! אין זה התורה שאותה רוצה השי"ת ליתן לישראל. הן אמת שיש פשטות ההלכה - לידע את המעשה

שקדושה מביאה את האדם להכרה ברורה כ"כ באמונה בהשם אחד עד שאינו יכול להבין את המושג הזה שאדם חושב שהוא עושה איזה משהו, הרי השי"ת לבדו עושה הכל.

כשזוכה לקדושה והכרה ברורה באמונה חיי בגן עדן

יא[כשאדם חי בקדושה וממילא בהכרה ברורה ב'אני ה' אלוהיכם', אזי חי בעולם אחר, בגן עדן ממש; ותפלת עלינו לשבח שהיא בחינת 'יהושע' מאירה את המציאות שלו - שרואה את מעלתו העצומה והרווח הנפלא שיש לו בכל שעה ותפארת גדולת השי"ת לנגד עיניו תמיד.

יש כמה מדרגות 'פנים' של תורה, אבל להאמין שבכל דבר יש ניצוצין ויחודין זה צריך תמיד

וכמובן יש שאדם עולה יותר לבחינת 'פני משה כפני חמה', היינו שנכנס בקדושה שלמה; שכל דבר מעסקי העולם הזה יהיה לייחד קוב"ה ושכינתה ויהיה מתעורר ממנו יחודים עליונים. כל אחד היכן שהוא אוחז צריך להכנס בזה כפי ערך מדרגתו; אך מה שתמיד, בכל עת ובכל שעה צריכים, הוא להאמין באמונה שלימה שבכל דבר יש עליית ניצוצין קדישין ויחודים עליונים. כמו שמוהרנ"ת מזכיר כמעט בכל הלכה

אשר לעשות, אבל גם בזה, הרב שפוסק הלכה מוכרח שיקיים קדושים תהיו, בלי שישמור על מסורת אבות וקדושה אינו יכול לפסוק שאלה להלכה.

והתורה הזאת נמסרה לאבה"ק לקבלה באימה ויראה וקרבת ה', ולזה אנו יושבים כאן ללמוד לקו"מ ומחפשים אור הצדיקים, כי כל מה שהבעש"ט הכניס בעולם הוא להחזיר לאדם את מסורת האבות, את ירושת האבה"ק, את מה שאנו נשרשים בע' נפש לבית יעקב, שנבין מה זה יהודי שעל ידו התגלות ה' פנים' של תורה. ורבינו מוריד את אור הבעש"ט יותר ויותר, לכל אחד; אפילו כשנפל למקומות רחוקים, וקשה שיהיה לו אמונה, רבינו מחזיר לו על ידי מדות הרחמים הגדולים, שפע של נשמתין חדתין, נשמה חדשה. בכל דיבור של תורת רבינו הוא מחיה את האדם ונותן לו נשמה חדשה.

כשזוכה אדם לתורה עם 'פנים' יכול להתבודד ולהתענג בשבת עם 'נשמה' - כזוכה לזה יודע איך לנהוג בעניני העולם הזה כיהודי - רק בכוח הצדיק יכולין לזכות ל'קדושים תהיו'

יג] וכשאדם זוכה לתורה עם 'פנים' עם אור האבות בתוכה, שעל ידי זה זוכה ל'נשמתין חדתין'; אזי הוא נהיה במציאות אחרת וממילא יכול להתבודד ולהתפלל כראוי, [כי בלי נשמה אינו יכול להתבודד] ולקבל טעם וריח בשבת

קודש; להתענג בשירות ותשבחות לה', ולהתנהג ביראת שמים ובקדושה.

זה מה שרביה"ק מכניס בנו חיים אחרים; אפילו שאוכלים ושותים ועוסקים בעניני העולם הזה הנצרכים אבל אין זה כמו גוי אלא כיהודי שיודע מע' פנים של תורה; וגם שנופלים ומתגשמים, בכוח הצדיק יודעים לעשות תשובה עוד פעם ועוד פעם ולהיזהר מיאוש אלא להתחיל מחדש בכל פעם. כי בכל העניינים שיש בעולם שאדם צריך להתעסק בהם; כסף, וענייני כבוד, ענייני בית וכיוצ"ב, הצדיקים מחזירים לנו את הנשמה שנבין בענינים אלו מה זה 'קדושים תהיו', מה זה 'ויראת מאלהיך'; שנוכל לתפוס את מה שהולך כאן בעולם ובלי להתבלבל ממשיכות הרע וההסתרה.

רבינו מכניס לנו את זה, כי בלי הצדיק, לא שייך בעולם שאדם יגיע לקדושים תהיו. רבינו מלמד כמה חשוב כל התחלה, ואיך בכל חוט השערה, אנו מבררים, מעלים וגומרים יחודים עליונים. רביה"ק מלמד לנו שצריכים ללמוד ולהתפלל עם כוונה, עם קדושים תהיו; ללמוד עם קדושים תהיו כראוי. אבל יש לידע שעיקר קיום 'קדושים תהיו' הוא להיות בשמחה; כמ"ש במדרש שמי שהוא בקדושה הוא בשמחה. וכך אדם מתחזק וחי חיים

טובים אמיתיים בגישמאק ומתיקות, זה מה שרבינו מחזיר לנו נשמתין חדתין.

בכוח ה'פנים' של תורה אדם רואה איך כל לימודיו בתורה קשורים ושייכים אליו

[יד] זה מה שהבעש"ט הכנים בעולם, שלא נשכח מה זה אמיתת ע' פנים של תורה. כי יש שאדם לומד משהו ולא חושב שזה קשור אליו, כך בני אדם מסתכלים על רוב התורה; על מעשה האבה"ק, ומעשה מצרים והגאולה, או שלומד הלכות נזיקין וכיוצ"ב לא מוצא בזה את הקשר והשייכות אליו; ובאמת הרי עצם התורה יש לה מתיקות ואור כזה שאין לשער, ובכל חלק התורה יש ע' פנים של תורה שיכולים למצוא שם גישמאק וחיות. כל אדם מכל מקום שהוא יכול לזכות שהתורה תחיה אותו ותתן לו שפע רב, שהרי כל השפע מגיע מהתורה.

עיקר ה'פנים' של תורה הוא העצה שמוצא בתורה לכל דבר שצריך - כשמסתכלים בעין אמת בדברי הצדיק רואים בכל דבר את ה'פנים' - את 'הנשמה' של התורה

[טו] ועיקר אור התורה - ע' פנים של תורה הוא למצוא עצה לנפשו; ואם יאמר אדם שאינו צריך שום עצה בחיים הרי הם דברי הבל; וכי אינו אוכל ואינו יושן, ופשוט נהיה מלאך שאין לו צורך לעצה איך לחיות? וכי אין לו ירידות

והוא אינו צריך שום תיקוני הנפש, ולא צריך כלל תיקון הכללי וכי אין לו שום בעיות? אלא כשאדם יושן את חייו הוא חושב שהעצה היחידה שהוא צריך זה איך להשיג יותר פרנסה, נו, אז לפחות תמצא בתורה עצה לפרנסה - - - הכלל שמציאות ע' פנים של תורה מאיר לאדם איך למצוא עצה לנפשו בכל מה שעובר ובא עליו; וכשמסתכלים בעין אמת בדיבורי רביה"ק זוכים לע' פנים של תורה - שבכל דבר מבינים לעובדא למעשה את ה'פנים' שבדבר; כך אדם תופס שמצות תפילה אין זה רק בכדי לצאת ידי חובה באמירת המילות בלבד, אלא לקיים 'שויתי הויה לנגדי תמיד' ולהאיר בנפשו קרבת אלהים, כך גם הנחת תפילין 'הפנים' והתכלית של המצווה הוא להתקשר ליציאת מצרים ולהשיג מוח חדש של הכרה במציאות ויחוד הבורא ב"ה, וכן הלאה כל אחד לפי עניינו, 'פנים' של תורה צריך להמשיך עליו התחזקות או פשוט הארת אמת להיות בשמחה נוראה שזכה להניח תפילין - זה גם פנים של תורה. הכלל: שהתורה יש לה פנים! יש לה נשמה! זהו נשמתין חדתין, רוח חיים חדש שנולד באדם כשרואה שה' נותן לי עכשיו את התורה.

עיקר הבחירה של אדם הוא בגילוי ע' פנים של תורה - כשנעלם הע' פנים באים נסיונות קשים

ירושת אבותינו הקדושים נמצאת 'בפנים' של תורה - על ידי 'פנים' של תורה' יודעין להכניע הרע ולברר הטוב

יח] כל גילוי אמיתית התורה עומד על חיפוש הפנים של תורה שנמצא באור הצדיקים; כי התורה הוא ירושה של האבות הקדושים - של גילוי מלכות השם בכל פרטי העולם ואחרי שהאבות הקדושים הקימו את האמת בעולם ובנו את מציאות הקדושה שהוא ע' נפש של בית ישראל לעומת ז' מדות רעות שנפלו נעשה מציאות של 'שכחת התורה', על כן בזה עיקר הבחירה והעבודה לחפש את הדרך של גילוי המדות הטובות שהוא הפנים של התורה; ואז מתגלה לאדם שיש מה שהוא צריך לרחק לגמרי, ויש מה שצריך לברר הטוב מהרע, והפנים של תורה למד לו איך לעשות זאת, מבין שיש דרכים שיש בהם עצה למעשה, ושואין מושג להשבר, אין דבר כזה שנפלתי שרפתי הכל ואז אני פטור; כי כשמחפש ע' פנים של תורה מבין חיזוק שתמיד יכולים לתקן ומבין מה זה אמונה ונשמר מקושיות ויודע תמיד שה' איתי.

פרשה זו נאמרה ב'הקהל' כי רק כששומעים ממש רבנו - 'קדושים תהיו' באופן של 'ציור לברכה' מבינים מהו הדבר הזה ויכולין לזכות לזה

טז] בגילוי ע' פנים של תורה בזה הוא עיקר עבודת הבחירה של כל יהודי! לא רק לקיים את השולחן ערוך אלא להוסיף ולקיים את ה'פנים' של תורה שיש בכל הלכה ובכל מנהג ישראל. ועל זה עומד כל קיום היהדות ועם ישראל כי כשנאבד כח הקדושה וכן היהדות שהוא הוא הפנים של תורה, אזי נעשה הכל לפני האדם כמישור רח"ל והכל הותר לו חלילה ובאים עליו נסיונות קשים ומרמה את עצמו; כי המציאות הוא שכשאין את גילוי 'הנשמה' - הנשמתין חדתין; היינו את השגת השי"ת אזי הנסיונות קשים עד מאד כי האדם לא יודע מה הוא מחפש אפילו.

כדי להנצל מהעלמת ע' פנים של תורה צריכים לחפש אור הצדיקים

יז] לכן אנו צריכים להתעורר מאד לחפש את רביה"ק, את צדיקי אמת, את אור הבעש"ט הקדוש באמת - אור הצדיקים המאירים. השבוע יש הילולא של הרבי ר' מנדלע ויטבסקר והרבי ר' שמעלקא זיע"א ועוד צדיקים שהאירו את העולם - שהכניסו בישראל אור ודעת לתפוס מהו להיות יהודי, מה זה יהודי, מה זה יהדות, מהו ה'פנים' של תורה בכל דבר; מהרח"ו [שהילולא קדישא דיליה ג"כ השבוע] גילה בעולם את אור הזוהר הקדוש ולימד ופתח בעולם את הדרך לזכור את ה'.

והוא מרגיש איך הצדיק מחיה אותו עם נקודות טובות ומחזיר אותו אל השי"ת, אזי רואה אדם שעולם הזה כולו הבל ותופס שהעיקר הוא לא כסף, כבוד ומעמד וכיוצ"ב אלא התכלית היא איך למצוא את הדרך לעבוד את השם בכל מידה ודבר; כי רבינו מחזירנו אל האמת, אל אור התכלית. ואז מאיר בליבו של האדם השבח הגדול 'לאדון הכל שלא עשני גוי' וזוכה לחיות עם ויראת מאלקיד, כשאף אחד בעולם לא יודע ולא רואה את העבודות והמחשבות שלו - במחשבה דיבור ומעשה לכבוד ה'.

כך יוצא מהטעות המרה שיש בעולם, שאנשים חולפים בהבלו כמו בחלום, עד שבאה העת ופתאום מעוררים אותם מהשינה ומספרים להם שכבר עברו מאה עשרים שנה - - וזהו תכלית הצער וההפסד שאין יכולין לדמיין, שתחת לתפוס תחת ידו אוצרות לאין מספר הוא נכנס לעולם הנצח כדל רש ואביון - לכן אנו צריך להתעורר, לחזור לרביה"ק ולהכנס בע' פנים של תורה. ואור התורה מאיר בכל עת גם כשהנפש נכנסת בגלות של ע' לשון בכל מיני ירידות ונפילות שהוא בחינת מצרים, הרי יכולים לצאת ממצרים וברכוש גדול, וזוכין להשגות אלוקות במ"ט ימי

יט] זהו עיקר הבחירה בטוב - הבחירה 'קדושים תהיו'; ולכן נאמרה פרשה זו בהקהל, כי צריך לשמוע ממושה רבינו את ציור הברכה שבתורה - שבודאי קדושים תהיו. [כמבואר להלן במאמר שבכוח הצדיק מצטיירת התורה לברכה ולא לקללה] - בלי הברכה שלו לא מבינים מהו הדבר הזה בכלל. זהו הכח של צדיק, בחינת משה רבינו כמובא בהמשך המאמר, שבכחו אנו יכולים לצאת מדמיון השוא כאילו אפשר לחיות בלי השי"ת, בלי ירושת אמיתת התורה.

בכוח ברכת משה רבינו יודעים שתכלית התורה הוא ה'פנים' שלה ומזה מקבלים ההתעוררות לחפש את אור הצדיקים המאירים בישראל פנים של תורה. ובזה כל אחד - אפילו חסיד המקורב לאור הבעש"ט הקדוש וברסלב שידוע מאור רביה"ק צריך ישועה שיזכה להתחיל לחפש את הפנים של תורה השייך לו - לפי מה שעובר עליו. כי הכל תלוי בחיפוש ובקשת הפנים של התורה - הדרך לעבוד את השם בכל דבר.

כשאדם מקבל מהצדיק 'נשמתין חדתין'
נתפס בליבו הבל העולם הזה ותופס
שהתכלית הוא לעבוד השם מכל דבר - כך
מאיר בו השמחה שלא עשני גוי

כ] כשאדם מרגיש שאור הצדיקים מחיה אותו - נותן לו 'נשמתין חדתין'

הספירה עד שבאים לקבל התורה
מחדש באור חג השבועות.

כִּי קִדְּם הַתְּגָלוֹת שֶׁל תּוֹרָה אֲזִי הָיָא
בְּבַחֲנֵית עֲבוּר שֶׁהַתּוֹרָה הִיא נֶעְלָם מִמֶּנּוּ,
פְּעֻצָּמִים בְּבִטּוֹן הַמְּלָאָה (קַהֲלַת יֵא)
(דְּבָרִים ל"א) : "וְאֵנֹכִי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר"
הֵינּוּ בְּגָלוֹת בְּמִדּוֹת הָרַעוֹת שֶׁל שְׁבָעִים
לְשׁוֹן כִּי הִקְלָפָה קִדְּמָה לְפָרִי וְמִי שֶׁרוֹצֶה
לֵאכֹל הַפָּרִי, צָרִיךְ לְשַׁבֵּר מִקֵּדֶם הַקְלָפָה
לְכֹן קִדְּם הַהִתְגָּלוֹת מְכַרַח הַנֶּפֶשׁ לְבּוֹא
בְּגָלוֹת, הֵינּוּ בְּמִדּוֹתֵיהֶם פָּדִי לְשַׁבֵּרם
וְלְבּוֹא אַחֵר כֶּךָ לַהֲתַגָּלוֹת.

'הכלל הגדול' הוא שה' ברא עולמו כשעל
הטוב יש קליפה של מדות מאוסות ורעות -
לכן כל דבר אם לא נעשה לש"ש בהכנעת
הרע הוא מושך את האדם 'לגלות' בע'
לשונות העכו"ם

כא[רבינו במאמר זה מספר מהו הכלל
הגדול שבעבורו באנו לעולם, ואדם
צריך לזכות ליישב דעתו להכניס היטב
בדעת ובלב את 'הכלל הגדול' הזה;
שהקב"ה ברא את העולם בדרך כזה,
שעל 'הטוב' שהוא 'הפרי' מונחים
קליפות רבות של דברים רעים, מדות
רעות, ועבירות מאוסות ומשוגעות
כדרך הגויים; וכך אפילו אדם שנראה
הגון ויפה ויש לו שפה נעימה וכיוצא, אם
הוא מונח בתוך מדות הגויים הרי הוא
מושחת לגמרי, בעל עבירה משוגע.

וכיון שהשי"ת סיבב בעולם שיהיה
מכוסה 'הטוב' שהוא ה'פרי', בקליפת
נגה, לכן כל דבר מעניני העולם כשלא
עושים אותו לשם שמים הוא תקלה
וצרה גדולה. ובפרט בעניינים שמושכים
חזק, אם אדם לא מכניע הרע ומברר בזה
את הטוב מהרע, כשיתחיל עם משהו
אחד הוא יפול בשני "כשאתה מזלזל
בקדושת אכילה, אח"כ תיפול בענייני
קדושה - שתרצה קצת להנות, וזה
יפילך לעצבות ומרירות ומזה יבואו
בליבך טענות וקושיות על השי"ת, ואז
יחשיך עליך האמונה ותסתבך בתאוות
ממון". כך כל אחד לפי הירידה שלו ה'
ירחם עובר עליו הגלות המרה של
שבעים לשון העכו"ם. וזה המציאות
שמצרפים כל אחד באלו הצירופים.

הפרי שהוא התכלית הוא העולם הבא שהוא
מציאות הקדושה השלימה - כדי לבוא לזה
צריך לעבור הנסיון בקליפות שבעולם 'הזה'

כב[והתכלית בכל בריאת העולם, הוא
לזכות להפרי; שהוא עולם הבא - להנות
מזיו השכינה ולהשיג השגות אלקות.
ובעולם הבא שם עיקר התגלות
'קדושים תהיו'; מה זה עולם הבא?
קדושה! בלי טומאת הגוף העכור יכולים
להתענג לנצח נצחים בתענוג עצום
שמשלמים עבור כל מילה של לימוד
תורה ועבור כל מצוה - קטנה כגדולה,
מליונים רבים של תענוגים אמיתיים -

הנסיונות, לפעמים באופן קשה שתופס מאוד, כל אחד עם המדות והירידות שלו, ולפעמים בנסיונות הפשוטים שרגילים בכל יום.

בכל התחזקות רצון להשי"ת משבר יותר את הקליפה שעל הפרי - כל נקודה של מאמץ נשאר לנצח - אין נקודה בעולם שבה אין בירורים ותיקונים

כד] ובכל יום שיהודי מתחזק בתוך מה שעובר עליו ובתוך ההעלמת הפרי שמכסה עליו - "שאני רוצה את השי"ת, שאני מאמין ורוצה את הנשמה את 'הנשמתין חדתין'; בזה מורידים הקליפה שמכסה על מציאות האמונה ומלכות השם, על - "אני ה' אלהיכם". וצריך כל אדם להכניס היטב בתוך חדרי ליבו ששום דבר ממאמציו לגלות את הפרי - את מלכות השי"ת - לא נאבד! כי כל בירור שזכה לברר אם במחשבה או בדיבור ומעשה, נשאר לנצח! הצדיקים הקדושים מלמדים לנו שאין נקודה בעולם שאין האדם במעשיו הטובים מברר ומעלה בה!

על זה הוא עיקר עבודת האמונה - התענוג שיש לפני השי"ת משיבור הקליפה הוא כמשל בנו של המלך החוזר אליו משיבו - על ידי זה יורד כל סוגי השפע לאדם, רוחני וגשמי

כה] על הדבר הזה הוא עיקר עבודת האמונה: להאמין שאין שום דבר ריקני

לנצח נצחים; אין לשער המתקנות והטובה שיש בזה. אלא שכדי לבא לפרי - לבוא אל העולם הבא - אל הקדושה, צריך לעבור הנסיון בתוך העולם הזה המסובב בקליפות ולברר את הבריאה.

השי"ת ברא עולם שבו נראה שהכל מסתובב בסתמיות ומקרה - וזהו מחמת המדות הנשברות שיש בעולם - עבודתנו להשלים המדות וכך זוכים אל 'הפרי'

כג] כי ה' בעומק מחשבתו להיטיב לנו ברא בריאה שנראה בה כאילו הכל סתם בלי תכלית ובלי פנימיות - השמש והלבנה מסבבים ברקיע, הצמחים והאילנות גודלים, ובני האדם מסתובבים טרודים בהבליהם. אבל באמת בכל פרטי העולם הזה יש ע' מדות ששורשם הוא הז' מדות שנשברו ובתוכם יש את ע' נפש דקדושה שהם ע' נפש של בית ישראל; ואנו צריכים לעבוד בוראנו כדי שהמדות הנשברות יתתקנו ויהיו 'תמימות תהייה' - מדות שלמות ומתוקנות; לתקן הז' מדות שטרם נתבררו.

ולכן באים עלינו בכל עת המדות השבורות שמהם כל מחשבות של טבע ושכחת האמונה בהשי"ת, והשינה מעבודת הבורא - כאילו אין בעולם הגשמי עבודת ה', ומהם נופל על האדם קליפת נגה ותרדמה. ואנו בשביל לבוא אל הפרי צריכים לעבור כל אלו

מאמונות כוזביות ומחסרון דעת דקדושה, אזי זוכה לגוף אחר לגמרי לבחינת 'בגדים לבנים' המבוארים שם [בסימן כ"ט הנ"ל] וכך כל מציאות האדם משתנית וכל העולם עומד במציאות אחרת.

על עצם ידיעה זו - שצריך להכניע הרע ולזכות ל'פרי' יש ג"כ הסתרה וקליפה - רביה"ק מלמדנו איך לשבר הקליפה בכל מצב

כו [וצריך לידע שמציאות זו של קליפה המכסה על הפרי יש ביתר שאת עצם הלימוד הזה המבואר כאן; שהוא שורש ויסוד היהדות והוא נקודת אור הצדיקים ועליו יש הסתרה מרה ועצומה - כאילו שזה לא קיים בכלל! ולכן גם בזה צריך את עבודת 'שיבור הקליפה'; להכניס היטב אל המוח והלב את אמיתת תורת הצדיקים לידע ולהודיע שזהו מציאות החיים וכל העבודה - לברר הטוב מן הרע בכל דבר ולזכות אל הפרי.

בלימודים של רביה"ק, הצדיק הרחמן, הוא מגלה לנו איך זוכין לשבר את הקליפה בכל מצב; גם כשלא הולך לאדם בעבודת ה' והוא נפול בירידות; רבינו מלמד לנו שעיקר האדם הוא מהות הרצון האמיתי שלו! ואז אפילו כשיש לך ירידות, זה ענין אחר לגמרי; אם אתה רוצה את השי"ת, אל תסתכל על הירידות שלך!

בעולם, כל דבר יש בו רצון ה', ניצוץ קדוש העולה על ידי מעשינו; הניצוץ הוא כמו בן מלך יחיד ונאהב על אביו שנשבה על ידי השונאים ואביו מתגעגע אליו - לבנו יחידו, כשאתה מחזיר את הבן אל המלך, נהיה שמחה למעלה שאין לשער, ונעשה שינוי ועלייה בכל העולמות, ויורד קדושה מלעילא בזכות פדיון הניצוץ עד שיורד הקדושה העליונה עד אליך, בעולם התחתון הזה, וגם המח והלב שלך משתנה - אתה מקבל 'נשמה ונפש חדשה' ואתה מקבל התלהבות וכוחות שלא היה לך מקודם.

וכמ"ש בסי' ל"ג שבכל פעם שכופים היצר שמסתיר את ניצוץ הקדושה שבגשמיות ומגלים את 'הפרי' את עבודת הבורא שיש בזה - נולד בליבו של אדם אהבת ה' ונעשה מזה 'שלום' היינו שמבין האדם שהשם כאן - בעולם הזה. ומזה נפתח לאדם מעיין חידושי תורה וזוכה לבוא אל התפילה ולהשגות אלקות.

ומזה אף בא שפע רב ופרנסה בנקל; כמ"ש רביה"ק בסימן כ"ט ח"א על הפסוק שבפרשתו: "לא תאכלו על הדם לא תנחשו ולא תעוננו" שכשאין קדושה ונעשה בחינת 'דמים' בשכינה אזי אין פרנסה - בחינת "לא תאכלו", אבל כשמתקן הדעת והאמונה בחינת "לא תנחשו ולא תעוננו" - שנזהר

שמחה של קדושה - "אין לך מושג איזה נחת רוח אתה עושה לה", אין יאוש כלל, כל זמן שהנר דולק יכולים לתקן הכל אפילו עונות מרים; כל יום הבא עליך הוא שמחה גדולה לה', הנה עוד ניצוצין שיכולים להתתקן, ונשמתי'ן חדתי'ן שנמשך מזה, שזהו מזון העולמות; כל יהודי מתקן ע"י הנקודה טובה שלו".

בזה הוא עבודת האדם בהתבודדות לחזק את הנקודות טובות שבו שמהם באים לשמחה וכך יתחזק לשוב אל הקדושה שהיא השמחה בהשם.

נשמות ישראל הם כלבוש הקרוב אל המלך הצריך להשמר בנקיות יתירה - על הדבר הזה הוא צעקת הנפש

[כח] וזה מה שרבינו מלמד כאן שכשהנפש נופלת לגלות לע' לשון היא צועקת מאד, כי רוצה לשמור על עצמה דבוקה לשורשה הקדוש בע' נפש של בית ישראל שהם מציאות ההפך הגמור מלשונות העכו"ם.

והענין הזה הוא כמשל המובא במדרש:^א שהמלך ציוה על אחד משריו לשמור על איזה בגד מבגדי המלך הפשוטים, בנקיות. שאל השר את המלך, מדוע חשוב לך שאשמור על הבגד הפשוט הזה; ענה המלך, זהו בגד מאד קרוב אלי, כי זהו בגד פנימי שאני לובש על גופי

ומהו רצון אמיתי? אם ישבת לפני ה' בהתבודדות, וסיפרת לו מה שאתה רוצה באמת, אלא שעובר עליך, זה פירושו שאתה באמת רוצה. ואז בכוח הרצון שלך שזה עיקר מהותך אע"פ שאין אתה זוכה לעשות העבודה בפועל - בזה עצמו אתה משבר את הקליפה וזוכה לבוא אל הפרי.

ההתבודדות היא הכלי לשבר הקליפה, כי על ידה ממאס התאוה - קדושה פירושה 'שמחה'

[כז] עבודת ההתבודדות היא עיקר הכלי לשבר את הקליפה; ההתבודדות מחזק את האדם למאס את הרע, כך שאדם תופס מה אני צריך שטות התאוה בכלל; וכל כמה שאדם מתייגע להכנס יותר אל ההתבודדות כך מחזק עצמו למאס את הרע. ולדיבור יש כח גדול, ויכולים לדבר לאבריו - "אני לא צריך את התאוות המשוגעות הללו, אני יכול להיות אדם נורמלי, מה אני משתגע בזה". והן אמת שאדם צריך לזהר לילך בזה מדרגא לדרגא ולא לקפוץ בשגעון למעלה ממדרגתו, אבל עיקר השגעון הוא שנופל בעצבות על התאוות ומתייאש שאין לו תקוה; לכן צריך לידע שעבודת 'קדושים תהיו' שממנה כל כוח יישוב הדעת - פירושה 'שמחה'.

וזהו מה שרביה"ק תמיד מכניס באדם

^א תנחומא קדושים ה'

הקדושה תלויה בהחזרת הנשמה - לכן כדי
לזכות אל הקדושה צריך למצוא הצדיק
שיכול להחזיר הנשמה

ל] ורבנו במאמר זה מגלה שהקדושה
תלויה בנשמה של האדם - אם היא
חוזרת אליו; ולכן אע"פ שיש ביהדות
הרבה דברים חשובים, כל חצר והנקודה
שלו, וצריך את הכל, אבל כדי לזכות
לפנימיות התורה - לפנינים של תורה
ול'קדושים תהיו' - צריך לחפש מאד
את הצדיקים המופלגים שיש בכוחם
להכניס בנו חזרה את הנשמה.

צריך לזכות שהנשמה החדשה תצויר באופן
של ברכה - וזה על ידי שתופס את דיבורי
הצדיק באופן שמקרבו אל השמחה וקירבת
השם תמיד

לא] רבינו בזה המאמר מאריך מאד איך
להחזיר את הנשמה; כי אפילו כשאדם
זוכה ומקבל איזה השגה חדשה בעבודת
ה', וזוכה לאיזה אור גדול שהוא בחינת
'נשמה חדשה' - השגה חדשה בדברי
הצדיק, יש בזה סכנה, שלא יפרשו
ויתפסו כראוי, ויוכל להתהפך במקום
'מאורות' שהוא מציאות 'הברכה'
'למארת' חסר, בלי ו', שהוא לשון
מארה וקללה.

כשאדם לא זוכה לתפוס את דברי
הצדיק כראוי, אז לדוגמא כשמדברים
מחצות והתבודדות הוא נהיה במרה
שחורה ועצבות על שאין לו התבודדות,

ממש, ממילא בגדים אחרים שאינם
סמוכים אלי אין חשובים לי אבל בגד זה
הרי הוא סמוך וקרוב אלי, לכן צריך הוא
להיות בנקיות מאוד.

כך הנמשל; השי"ת זרק אל החוץ את כל
הגויים, ולקח לעצמו את בני ישראל;
להיות לו לבוש קרוב אליו ממש כביכול,
ולכן לבוש זה צריך להשמר בנקיות
וטהרה, ולכן כהנפש נופלת לתוך
הליכלוך ומיאוס ע' לשונות העכו"ם
היא צועקת צעקה מרה מאוד.

בעבודה זו תמיד יש עוד דרגא - הצדיקים זכו
לקדושה בשלמות

כט] עבודת 'קדושים תהיו' מכניס את
האדם בתוך חיות וחיים טובים ממש.
והכלל שמוכרח לעבור על אדם כמה
מדרגות ובכל מדרגא יש פרי עליון יותר
ועליו קליפה, ולכן קשה מאד להיות נקי
לגמרי, אבל יש את מדרגות הצדיקים
הקדושים שזכו לעבד את גופם ממש
עד שיאיר באור עליון; מסופר על הרבי
ר' ברוך והדגל זיע"א שהיו מתחבאים
בילדותם לראות את ר' וואלף קיצעס
יוצא מהמקוה בערב שבת מאיר באור
גדול; פעם אמר להם ר' וואלף, עכשיו
אתם מסתכלים בי? אם אזכה בעולם
הבא לעור מעובד בתכלית, אזי יהיה מה
לראות. כך גם רבינו אמר שזכה
בצעירותו לעבד הגוף בתכלית הנקיות
וטהרה.

של התורה - להביאו אל השמחה התחזקות וברכה ולא להפילו אל עצבות וקללה.

כשמצוייר האור לברכה יודע איך לעבוד על שבירת הרע בלי ייאוש, ולדעת שהקצת שלו הוא אדיר מאוד - 'שבירת התאוה' פירושה למצוא את השם בתוך הדבר

[לג] כשמצטייר לאדם אור התורה לברכה הוא יודע איך לצאת מדבר רע ואיך לשבור את הרע ולעבוד על זה; ויודע שאפילו שקשה לעבוד הוא עובד על עצמו עוד ועוד ועוד, אין בזה יאוש שלא זכיתי לשלימות, כי נודע שזה לוקח ימים ושנים לבא לאיזה ישוב הדעת של מיאוס התאוות, וכן למאס עוד ענין ועוד ענין.

כשזוכין לקבל את אור התורה 'לברכה' מתוך דברי הצדיקים אזי אתה יודע שגם כשלא זכית בפועל לשבירת התאוה אבל כל קצת שרצית, זה יקר מאד; כל קצת שהיית רשע מרושע על עצמך כביכול - יכלת לאכול ולהנות באופן מגושם ואתכזרת על עצמך - אחת באמצע לחשוב מהשי"ת, עשית בזה דבר אדיר מאד; החזקת מעמד דקה אחת!

הצדיקים מאירים את האור לברכה, להיות תמיד בשמחה עם השי"ת מכל מצב ולא להשבר שאינך יכול לשבר את

והרי זה ממש להפוך את היוצרות לגמרי; כי קודם תהיה בשמחה שאתה יהודי, אח"כ תעסוק בהתבודדות ועבודת חצות. כי מהות היהדות זה גן עדן, שמחה וישון, אין שום מצוה להיות מרה שחורה, זה שייך לכל הגויים לעולם ועד; ואילו האלף בית של יהודי הוא להיות מאיר ושמח - אז איך אתה לוקח את דיבורי הצדיק שבאים לקרב אותך אל השי"ת - אל השמחה, ואתה הופך אותם להיות מרחיקים מזה חלילה? כמו"כ אם לוקח דבר שלא כראוי בסודות התורה - צריך רחמים גדולים שלא יצא מדרך המסורה לנו, בהלכה, בעבודה, בשמחה, ובהגדרת כל דבר.

ה'פנים של תורה הוא הברכה - הזמן המסוגל להשגת ה'ברכה' שבתורה הוא בשבת ויו"ט

[לב] לכן צריך ללמוד ספרי רבינו שבהם מצויר האור לברכה ולא לקללה אבל עדיין עלינו העבודה לחפש כראוי למצוא את 'הברכה' שמונחת בהם, שזהו הברכה האמיתית שבעולם כשנודע אל האדם הפנים של התורה הקדושה. ובזה הוא מעלת קדושת השבת ויום טוב קודש שאז מכוח מתיקות אור השבת והמועד אדם תופס מה זה קרבת ה' בשמחה והתחדשות ומכירים את הקירבת השם של העבודה, כך אדם יודע מה הוא המכוון

שמוצא האלוקות שבדבר, ולא באופן ששובר
אחד ונהיה שתיים

[לה] רבנו מלמדנו לשבר התאוות לא
באופן שמשבר תאוה אחת ונהיה
ממנה שתיים, אלא באופן שאדם
משבר את מכסה הרע ונדבק באלוקות
השוכנת בדבר. כי הצדיק המופלג
מחזיר לנו את אור הנשמה שיש בתוכו
ע' קולות, ועל ידי צעקות וקולות אלו
השכינה עולה ע' דרגות עד שתוכל
להכנס ממש אל הקדושה, אל הטוב -
אל ע' נפש של בית יעקב שזהו שורשך.

ועבודת האדם הוא לצעוק ולבקש
בהפצרות מהשי"ת ובינתיים אתה
מסיח דעת קצת מהרע, כמה שאתה
יכול, וזה עולה לרצון לפני השי"ת ומזה
נמשך חיים חדשים, נשמתין חדתין,
שבזה הוא כל חיותנו.

לזכות לשבר קליפת הרע צריך יגיעה בתורה
- בלימוד התורה ובקנין מדות התורה

[לו] לזכות לשבר את הרע צריך להתכלל
ביגיעת התורה ולשבר בזה את הגוף. כל
אחד לפי ענינו כך סוג יגיעתו; מי שיכול
להתייגע ממש בלימוד התורה צריך
לשבר ביגיעת הבנת והשגת התורה את
הקליפה ואצל אחר זה על ידי למוד
בפשיטות, ואמירה כפשוטו תהלים
שבזה היא יגיעתו. וכן יש יגיעה בהשגת
המדות דקדושה שהם מציאות התורה

התאוה יותר, אלא תחיה עצמך עם
הברכה שבירכת ובוה זכית לקדש את
האוכל מאוד; תחיה עצמך עם זה
שאתה יהודי! ובוה עצמו זה 'שבירת
התאוה', כי הגדרת 'שבירת התאוות'
הוא תמיד למצוא את ה' בתוך הדבר,
ובכל פעם לנסות לשבר את הגשמיות
בעוד קצת. אבל כשאדם מבולבל אינו
יכול כלל לעשות כן ולכן ראשית ויסוד
עבודת הקדושה הוא להיות בשמחה
שהוא כוח יישוב הדעת; וכן כשהולכים
מדי גבוה מתבלבלים, אלא יעשה את
מה שיכול לפי דרגתו ויחפש איך יכול
לעלות עוד והכל מתוך שמחה.

עיקר הרווח בהתקרבות לצדיקים שמלמדים
לנו שעיקר היום הוא עבודת שבירת הרע

[לד] זהו עיקר הרווח הנפלא בהתקשרות
לצדיקים ולרבינו, שלא נותן לנו לרמות
עצמנו בזה העולם, ומלמד אותנו שבכל
יום ועיקר היום הוא שצריך לזכות
לשבר הקליפות והתאוות. אפי'
שבעולם לא מדברים מעבודות אלו
אבל זהו כוחו הגדול של רביה"ק
שמלמד אותנו לחיות עם השי"ת, ונותן
בנו 'נשמתין חדתין'. כך יש בנו כוח
הארת הנשמה שעל ידה יכולים
להתרומם מכל טיט היוון של תאוות
העו"ז.

על ידי שהצדיק מחזיר בנו את אור הנשמה
שבה ע' קולות, זוכין לשבור התאוה באופן

סיימת התורה, זכית לשמור שבת, זכית לסיים איזה מצווה תהיה בשמחה מזה" אלא שבלעם מעלים את הזכיה והשמחה הזו כי הוא טוען שלא הצלחת בשלימות; ובאמת רק צדיקים זוכים לעשות דבר בשלימות - השאר לא, וזהו גופא מחמת רעתו של בלעם שהוא קליפת עמלק שלא נותן לעשות דבר שלם לפני השם.

אות ע' שבבלעם הוא כנגד ע' פנים של תורה שבבלעם עומד כנגדם; שאינו נותן לראות ולקיים העצות של רבינו שהם הע' פנים של תורה - שמלמד איך לברר הטוב ולמצוא הטוב ואיך להחיות עצמו עם חן וקדושה בהתבודדות ונקודות טובות. וכן ע' שבבלעם הוא משום שבלעם מפיל את האדם בעיניים רעות בהסתכלויות רעות ושיראה רק את שקר הטבע המסתיר וכאילו יש משהו בעולם מגושם ואינו יכול למאסו.

והמ' שבבלעם הוא כנגד המ' ימים שעלה הצדיק לשמים שהוא ענין כוח הצדיק שמצייר התורה לטובה שיהיה 'פנים' של תורה, שיהיה לתורה 'פנימיות ונשמה' ובלעם לא נותן ליגש לפנימיות המצוירת לברכה, אלא מצייר את התורה בלי נשמה ובלי השי"ת, אלא באופן שהאדם יפול לייאש וגאווה.

משה רבינו עומד לעומתו להמשיך מדות הרחמים שנזכרה כולנו 'לנשמתין חדתי' -

וזהירות ממדות הנפולות; לזוהר לא להיות רוטן וברוגז על ה', ולצאת מהמדות רעות כעס ומשיכת הטבע, ולהזהר מהתאוות הקטנות הבאות עליו. כי יש ע' מדות שמתעוררים תמיד על האדם וצריך מאד להזהר לצאת מהם כדי לזכות אל הפרי.

בלעם עומד כנגד משה רבינו המצייר לנו את האור לברכה וזהו רמז באותיות 'ב'ל'ע'ם

לז[ו] וזהו 'המחלוקת' של משה רבינו עם בלעם המבוארת במאמר זה, שבלעם עומד כנגד משה רבינו שנתן לנו את התורה ובה ע' פנים של ציור לברכה ובלעם עומד כנגד משה רבינו ותורתו - להיות ההפך ממנו.

לכן נקרא 'בלע"ם'; ב' כנגד הב' של 'בראשית ברא אלהים' שבלעם מסתיר בטומאתו את הב' דבראשית וגורם שלא נדע כלל מהמושג של בראשית ברא אלהים - שיש מנהיג לבירה, הבורא את הכל; והוא מעלים את התחלת התורה המתחילה בב' - על ידי שמייאש ומחליש את האדם שלא יוכל להתחיל כלל את קיום ולימוד התורה מחדש.

ואות הל' שב'בלעם' הוא כנגד הל' של סיום התורה [המסתיימת 'לעיני כל ישראל'] שאות ל' זו מאירה בנפש האדם ש"הנה כן זכית לעשות משהו,

בכוחו הגדול משה רבינו עשה ציור לברכה
אפילו מדברי בלעם

לח] משה רבינו עומד לעומתו, להכניס את אור הבינה שהוא בחינת מ', סוד עתיק יומין, ואור מדות הרחמים - הרעוא דרעוין, לעורר רחמים עלינו שיהיה לכולנו שייכות לנשמתין חדתין. ומשה רבינו בכוחו הגדול הציל אותנו כל כך, עד שאפילו מדברי בלעם שהוא כוח הקללה הוא עשה ציור לברכה; כמו שרבינו מבאר בסוף המאמר על הפסוק 'ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה'.

בלעם רצה לצייר את השפעות התורה שלא יהיו 'פנים' של תורה, אלא להפיל את האדם על ידי התורה לקליפת 'שיטים', שהוא ענין קליפת שטות וחקירות של הבל, ובאותו היום היה בלבולים ורצו לפרוק עול לגמרי, אלא שבלעם לא הצליח, כי משה רבינו עשה ציור דקדושה, והכניס בתוך איזה דיבור, את אור הרחמים דעתיק יומין, שעל ידי זה זכו ישראל שדיבורי התורה יבואו אליהם מצוירים בציור לברכה.

עיקר ברכת הצדיק שממשיך עלינו אור שא"א לקלקלו - אבל כל אחד צריך לחפש את הציור לברכה המיוחד והמסויים שלו בתוך דברי הצדיק

לט] ובזה הוא עיקר ברכת הצדיק שהוא ממשיך עלינו תורה שהאור שבה כבר מצויר לברכה ואי אפשר לקלקלו -

להפכו לקללה ח"ו. לכן כל מי שחפץ בברכה ורוצה בחיים צריך ללמוד ספרי רבינו שבהם הברכה ולחפש ולמצוא בהם את מציאות ה'פנים' של תורה שבהם - את העצה למעשה; כל אחד צריך למצוא את הציור שלו - את הברכה המיוחדת והמסוימת שלו, כי ציור מסויים שבשביל אחד זה ברכה אצל חברו זה ריבוי אור, יש אחד שצריך ללמוד במהירות וזה ברכתו, ויש אחד שצריך ללמוד במתינות ועיון; לכן צריך לחפש כראוי בתוך דברי הצדיק למצוא את ציור הברכה שצייר הצדיק שהוא שורש נפשו, במיוחד בעבור ה'כלים' שלו - עבור מה שעובר עליו. כך זוכה אדם לציור לחיים ובזה הוא עיקר הכח ללחום בזה העולם כנגד גלות ע' לשונות העכו"ם ותאוותיהם.

תאוות ניאוף הוא כללות מציאות הרע והגלות שאדם עושה מציאות ממשהו ואינו יכול לחשוב מהשי"ת - על זה צריך לשוב בתשובה בצעירותו כשעוד יש יצר הרע

ב. וְדַע שֶׁכָּל־לֹאֵת שֶׁל שְׂבָעִים לְשׁוֹן שֶׁל מַדּוּתִיָּהֵן הָרַעוּת הִלְלוּ הִיא תַּאֲוַת נִאּוּף וְהוּא תִּקּוּן הַכָּלִי מִי שֶׁמְשַׁבֵּר הַתַּאֲוָה הַזֹּאת, אֵינִי בָּקָל יָכוֹל לְשַׁבֵּר כָּל הַתַּאֲוֹת.

מ] תאוות ניאוף הוא הכלליות של כוח הרע ותוקף הגלות המרה שהאדם עושה מציאות ממשהו ומאיזה משהו ואינו יכול לחשוב מהשי"ת. השורש של

הרוסי, למה לא לשבת בבית המדרש עם כוס משקה חם בגישמאק - ענה להם: אין לכם מושג מה זה קדושה; כי כשאדם יודע שמחר מגיע עוד יום, גוואלד - איזה נסיונות יכולים להיות מג' התאוות, לכן צועק על זה שעה מנהמת ליבו כראוי. אבל כשאדם לא יודע מסכנת התאוות ומחויב הקדושה, עוברת עליו השעה התבודדות מבלי לשים לב איך עבר ובמה עבר; אך כשתופס כמה צריכים להיות בקדושה - לשמור על הנשמה שלא תפול לגלות המר, יודע לצעוק לה, ולהקים עצמו בחצות; בעת רצון, ולהתחדש לצאת מהתרמית שהעוה"ז מפיל אותנו ואזי מזה נתגלים נשמתין חדתין.

ובשִׁבִּיל זֶה, מִשֶּׁה רִבְּנוּ לָפִי שֶׁהוּא פָּלַל שָׁל
הַתְּגִלּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת דַּעַת, כִּי הַתּוֹרָה
נִקְרָא רֵאשִׁית דַּעַת (מִשְׁלֵי א) מִשֶּׁה רִבְּנוּ
עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא תְּרִי"ג ("סֵפֶר הַקִּנְיָה" י"ב
"רוֹקֵחַ" סִימָן רצ"ו, "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" אָפֶן
ק"י"ג), שֶׁהוּא פָּלַל כָּל הַתּוֹרָה. וּבִשְׁבִּיל זֶה
הָיָה צָרִיד לְפָרֵשׁ אֶת עֲצָמוֹ מִפֶּל וְכָל כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ה) "וְאַתָּה פֶּה עֲמֹד עֲמֹדִי"

וּבְלָעַם שֶׁהָיָה כְּנֶגֶד מִשֶּׁה בְּקִלְפָּה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(בְּמִדְבָּר כ"ד) : "וַיִּדְעַת דַּעַת עֲלִיּוֹן" גַּם אוֹתִיּוֹת
בְּלָעַם מִרְמְזִין שֶׁהוּא בְּקִלְפָּה כְּנֶגֶד הַתּוֹרָה כִּי ב
הִיא הַתְּחִלַּת הַתּוֹרָה, וְלִי הִיא סוֹף הַתּוֹרָה, וְעַ
כְּנֶגֶד שִׁבְעִים פָּנִים, וּמִכְּנֶגֶד אַרְבָּעִים יוֹם
שֶׁנִּתְּנָה תּוֹרָה וּמִחֲמַת שֶׁהוּא בְּקִלְפָּה, לְפִיכָךְ
הוּא מְשַׁקֵּעַ בַּתְּאֻוָּה הַזֹּאת בְּיוֹתֵר כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב

כל התאוות זה הענין הזה: שתופס את האדם משהו, עד שלא יכול לחשוב מהשי"ת! ואם נפל בזה ח"ו זה גונב ממנו את האמונה ימים ושנים.

ואדם צריך להתעורר בצעירותו לתקן הניצה"ק שנפלו על ידי חטאיו, כי אח"כ לעת זקנה כשאין לו יצר הרע קשה לתקן כי אז צריך לעורר עצמו לשוב בתשובה אפי' שכבר לא יודע על מה לשוב משום שאין לו כבר יצר הרע ורואה שכל תאוותיו היו סתם לחינם כמ"ש שהגיהנום זה עסקי חינם שכשאדם מגיע לשם רואה שכל התאוות אין בהם שום משיכה וטעם.

הכלל: שצריך למצוא את העצה לצאת מג' התאוות שהם ג' המשמרות של הלילה; שעל ידם אדם נופל בתוך גלות מר של חשיכה ואפילת לילה שכלליות הכל הוא התאוה הזאת ותחילת הכל מתאוות אכילה ובסוף אדם נופל לתאוות ממון שהוא הגרוע מכולם.

כשאדם יודע מהו 'קדושים תהיו' יודע לצעוק על זה להשם כראוי - כך זוכה להתבודדות כראוי

מא] ולכן היו הברסלבר'ס קמים לפנות בוקר ויוצאים אל היערות המושלגים לצעוק אל השי"ת. למה צעקו צעקות כאלה? כששאלו את ר' הירש לייב למה צעקתם כ"כ הרבה בלילות החורף

(שם כ"ב) : "הֵסֵפֹן הַסִּנְתִּי" (עין סנהדרין ק"ה:)

גם יוסף קדם שְׁהִיְתָה לוֹ הַתְּגָלוֹת בַּתּוֹרָה, הִינּוּ חֲכָמָה בִּינָה, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (תְּהִלִּים קי"א) : "רֵאשִׁית חֲכָמָה", כִּי "אִם לְבִינָה תִקְרָא" (מִשְׁלִי ב) וְקָדָם שֶׁזָּכָה לְהַתְּגָלוֹת הַתּוֹרָה הֶעָרַךְ לְבֹא בְּנִסְיוֹן בְּצִרוּף בְּתוֹךְ הַתְּאֻוָּה הַכְּלָלוֹת שֶׁל שְׁבַעִים לְשׁוֹן הַנִּלְוֵל וְעַל יְדֵי שְׁעֵמֶד בְּנִסְיוֹן וְשִׁבְרֵי הַקְּלָפָה שֶׁקִּדְמָה לְפָרִי זָכָה לְפָרִי הִינּוּ לְהַתְּגָלוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא חֲכָמָה וּבִינָה, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (בְּרֵאשִׁית מ"א) : "אֵין נִבּוֹן וְחָכָם כְּמוֹד". וְכִשְׁבִּיל זֶה דְּרָשׁוֹ חֲכָמִינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרָכָה (בְּרָכוֹת י"ב:) עַל פְּסוּק "אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם" וְכו', אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם זֶהוּ מִינּוֹת וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם זֶה נֶאֱמָר גַּם שֶׁמִּשׁוֹן הַלֵּךְ אַחֵר עֵינָיו (שָׁם) וְסוּטָה ט:) גַּם בְּלָעָם נִקְרָא "שְׁתוּם הָעֵין" (בְּמִדְבָּר כ"ד) מִחֲמַת שֶׁהוּא כְּלָלוֹת מִדָּה רַעָה שֶׁל מִדּוֹת רָעוֹת שֶׁל הַשְּׁבַעִים לְשׁוֹן.

ג. לְפִיכָךְ כְּשֶׁקּוֹרִין פְּסוּק רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע צָרִיךְ לְהַעֲצִים אֶת עֵינָיו, בְּבַחֲיִנָּת: עוֹלָמִיתָא שְׁפִירְתָּא דְלִית לָהּ עֵינִין (סְבָא מִשְׁפָּטִים דָּף צ"ה וְכַמוּכָא בְּכַתְבֵי הָאֲר"י, זְכָרוֹנוֹ לְבָרָכָה, עֵין בְּ"שֶׁעֲרֵי תְשׁוּבָה סִימָן ס"א ס"ק ג) כִּי תִקְוֶה שֶׁל הִרְהוּרֵי זְנוּת שֶׁבָּא לְאָדָם, שְׁיֵאמֹר שְׁמַע וּבְרוּךְ שֵׁם

הַעֲצָה לְהַנְצִל מִהַתְּאֻוָּה הוּא 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' - גִּילּוֹי הַשִּׁי"ת בְּתוֹךְ הָאָדָם - עַל יְדֵי זִכּוּן ל'בִּרְכָּה', לְגִילּוֹי מוֹחִין קְדִישִׁין בְּכָל יוֹם

הַעֲצָה הַמְּבֹאֲרֶת כֹּאן עֲדִיין אֵין לוֹ תְּשׁוּבָה וְעֲדִיין לֹא זֹכָה לְהַנְצִל מִמָּה שֶׁצָּרִיךְ לְהַנְצִל. וְכָל כְּלָלוֹת דְּרָכֵי וְלִימוּדֵי הַצְּדִיקִים הַעֲצָה הַזֹּאת - מַגִּלָּה רַבִּינוּ שֶׁהַעֲצָה הוּא קְרִיאַת שְׁמַע! לֹא דוּקָא בְּזִמְנָה, כִּי קְרִיאַת שְׁמַע הִיא מְצִיאוֹת גִּילּוֹי הַשִּׁי"ת בְּתוֹךְ הָאָדָם, בְּתוֹךְ מָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, וְאֵין אִיסוּר לְחֻשׁוֹב מִהַשִּׁי"ת כָּל הַיּוֹם - - צְרִיכִים לְזָכוֹר כָּל הַיּוֹם ה' אֶחָד, לֹא רַק בְּד' פַּעֲמִים שֶׁמְחַוִּיבִים לְקַרֵּא בָהֶם ק"ש.

כָּל יְשׁוּעַת הָאָדָם גָּנוּז בְּזֶה הַפְּסוּק: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד; כִּי מִשֶּׁה רַבִּינוּ מִסֵּר לָנוּ אֶת הַבְּרָכָה; שֶׁהִיא בָּאָה אֵלֵינוּ בְּכָל יוֹם בְּשַׁפַּע הַמוֹחִין קְדִישִׁין שֶׁנִּמְשָׁכִים בְּכָל יוֹם בְּעוֹלָם בְּצִיּוֹר שֶׁל בְּרָכָה, וְכָל יוֹם יֵשׁ שִׁנּוּי מִחֲבֵרוֹ וְיֵשׁ מוֹחִין חֲדָשִׁים, וְלָכֵן מִיד בְּבוֹקֵר קוֹדֵם הַתְּפִלָּה וּבְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, וּבְעֶרְבִית וְעַל הַמִּיטָה, תְּמִיד מִחֲדָשִׁים הַמוֹחִין עִם ק"ש. וּבִמְנַחָה מִחֲדָשִׁים הַמוֹחִין שֶׁל הַבּוֹקֵר.

בְּקְרִיאַת שְׁמַע שׁוֹזְכִין עַל יְדֵה לְהַנְצִל מִהַקְּלִיפָה סוּגְרִין הָעֵינִים שֶׁנִּמְשָׁכוּ אַחֵר הַבְּלָבוּלִים שֶׁבְּקְלִיפָה

מג] וְלָכֵן בְּקְרִיאַת שְׁמַע שֶׁאֵנוּ מִמְּשִׁיכִים עָלֵינוּ אֶת הָאִמּוּנָה שֶׁהִיא הַהֶפֶךְ מִכָּל לְשׁוֹנוֹת הָעֵכוּ"ם שֶׁהֵם הַקְּלִיפָה הַחוּפָּה עַל כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה - אֵנוּ סוּגְרִים אֶת הָעֵינִיִּים, שֶׁרָאוּ מִדֵּי הַרְבֵּה אֶת הָעוֹה"ז,

מב] רַבִּינוּ כֹּאן נּוֹתֵן עֲצָה אֵיךְ נִנְצֵל מִכְּלָלוֹת הַתְּאֻוָּת; כִּשְׁלֹא יוֹדְעִים אֶת הַעֲצָה הַזֹּאת צְרִיכִים הַרְבֵּה לְצַעֲוֹק אֶל הַשֵּׁם, אֲבָל כָּל אָדָם אִם לֹא זָכָה לְבֹא אֶל

- כשמגיע עכו"ם עם צלם בידו ומצווה על יהודי להשתחוות לו ואם לאו הוא ישבור כל עצמותיו ויעלהו על מוקד האש, והאדם ברצון רב ובשמחה גדולה קופץ לתוך האש ומקבל כל היסורים בלב שמח על קידוש ה' במסירות נפש. [רבינו בסימן פ' ח"א אומר שכוונת המסירות נפש שטמון בכל יהודי ואפילו בקל שבקלים הוא הכח של יוסף הצדיק שגגוז בתוך כל אחד והוא הכח שיש אצל כל אחד מישראל שמוכן למסור נפשו על קידוש ה'].

ועל כן בכוונה זו של קריאת שמע מונח העצה והכוח להנצל ממרידות שגעון התאוות: כי זהו חשבון פשוט, שאם אדם בין כה מוכן למסור נפשו על קידוש ה', איך לא יהיה מוכן לעזוב איזה שגעון בשביל קידוש ה'.

זהו ה' אחד: שאני מייחד את שם ה' - בזה שמציל עצמו מן התאוה המרחיקה ומעלימה ממנו את השי"ת - [ע"י המסירות הנפש הזה. וכמו שיש מסירות נפש גדול, כך יש מסירות נפש להשי"ת במה שמציל עצמו מן תאוה זאת. ובתאוות ניאוף שכולל כל התאוות, בכל מחשבה והרהור שרוצה להכנס בו יחשוב שאני מוסר נפשי על קדושת השם הגדול והנורא ברצון שלם ובשמחה גדולה, כך יתפטר מזה וזוכה לקבל נשמתין חדתין.

ונמשכו העינייים אחר העוה"ז שמהם הבלבולים להמשך אחרי הקליפה; לכן סותמים אותם.

בק"ש צריך 'לשמוע' שהוא 'ישראל', שהשי"ת קידשו והבדילו מהעכו"ם

מד] וכוונת שמע ישראל הוא - 'שמע', שמע היטב כדי שיכנס האמונה היטב בתוכו, 'ישראל' תשמע את זהו גופא - שאתה יהודי, אינך גוי כלל; השי"ת קידש אותנו והציל אותנו מכל השקרים הממלאים את העולם הזה, על ידי המצוות שאנו מקבלים את עול קיומם בקריאת שמע; המצוות הם לא קושי ועול כבד אלא הם פשוט הצלה שמציל אותנו מהשטויות והבוץ של עוה"ז.

ה' אלהינו' - שמע היטב שהשי"ת הוא מנהיג הכל, הוא עושה לך הכל, וגם את הנסיונות והגבורות הוא שולח לך. - ה' הוא אא"ס שלמעלה מהכלי.

וב'אחד' ימסור נפשו להשם ובזה מייחד השי"ת בכל מה שעובר עליו - ובזה הכוח להנצל מהתאוות כי אם מוכן לההרג עבור השי"ת בוודאי מוכן לעצור עצמו מתאוה עבור השי"ת

מה] 'אחד' - כאן הוא קבלת המסירות נפש על קידוש ה' בד' מיתות ב"ד. ואנו מייחדים את השי"ת בעולם ובכל מה שעובר עלינו על ידי המסירות נפש הזאת; כי מהו מסירות נפש על קדוש ה'

פנימיות עצת ק"ש הוא העצה שיש נגד כל התאוות - לחשוב שהשם נמצא בדבר וכך יוצא מהרע שבדבר

מו] פנימיות העצה בקריאת שמע שהוא גילוי והמשכת האמונה לתוך האדם; הוא מה שהצדיק מגלה תמיד שעיקר העצה נגד כל משיכות העולם הזה הוא לחשוב אמונה - שה' נמצא כאן ובדבר הזה וכך ממילא יוצא הרע שבדבר. כי ה' לבדו ברא ההרים וכל גבעות - כל מיני שיישים ומיני אבני חן יפים ונפלאים, חיה וכל בהמה - ג'ראפות, ונמרים ואריות, מלכי ארץ - מלכים ורוזנים, "בחורים וגם בתולות זקנים עם נערים" - כשאדם רואה את האמונה שהשם עושה לבדו הכל ממילא כל מה שמוזכר במזמור זה הוא אצלו כדבר שווה - מלכי ארץ כחיה ובהמה, בחורים ובתולות כהרים וגבעות - הכל אותו דבר.

כשהאמונה מאירה נתפס בלב מיאוס התאוות

מו] כשהאמונה מאירה נתפס בלב שמהו בן אדם - ממש כלום! כמו שרבינו היה ממאס מאוד את האדם; מה זה גוף של אדם? כמה דקות בלי לרחוץ עצמו אי אפשר לסבול את הסרחון שלו. אדם הוא סך הכל שק מלא קישקעס. למעלה, מעל כתפיו, יש שם מורסה, בולטת, שזה הראש - אבל כל הגוף, חתיכת בטן מלא בעסק מסריח.

זה האמת ממש! כשאדם חושב כך הרי הוא ממאס את התאוה מאוד. זהו המתנה שאנו זוכים לקבל מהצדיקים שמלמדים אותנו בעיקר איך למאס את הרע. וכן אכילה צריך למאס התאוה, יחשוב אדם: הרי ברגע שנכנס המאכל לפה, אח"כ אי אפשר לסבול את זה, ממש ניתן להקיא. וכן ימאס כסף כשיבין כמה צרות ושגעון יש מרדיפה אחר בצע ממון; כשאין בטחון ומתיקות האמונה, מי צריך כסף. זהו דרכי הקדושה, שעל ידם אדם נכנס לעבודות טהורות.

כשממאס התאוות מבין שהקב"ה ברא את העולם דיקא בשביל זה - שנרד לעולם זה ובכוח ע' פנים של תורה נכניע הרע ובוזה הוא כל עבודת הבורא

מח] אחרי שאדם ממאס את התאוות, הוא זוכה להבין את הצד השני: שזהו עומק המעשה הנפלא שנעשה בעולם; שהקב"ה ברא את העולם דוקא בשביל זה - בשביל שנאכל ונשתה ונרד למקום הזה שבו מעורב מיאוס נורא כזה ובכוח ע' פנים של תורה נדע איך למאס את הרע ואיך למצוא את הטוב!

כי יש ע' פנים של תורה שמלמדים איך למאס הרע, ויש בתורה ע' פנים שמלמדים איך יש טוב בדבר, ויש עין פנים של לימודים ודרכים איך לייחד ולעלות הדבר, וכן ע' פנים איך מתנהגים

הערב רב. כי הערב רב עצמו הוא פורק עול גמור; אבל הכח שלהם, האימא שלהם, זה אצלך - בקליפה הקשה הזאת רח"ל, וזה עיקר גלות מצרים. **שְׁהִיא מַלְכוּת הָרָשָׁעָה, וּמַלְכוּתֵא דְשִׁמְיָא,** הוא בְּבַחֲיִנַת גְּבִירָתָא, "אִשָּׁה יִרְאֵת ה'" (משלי ל"א) **שְׁהִיא בְּבַחֲיִנַת יָם שֶׁל שְׁלֹמֹה, הָעוֹמֶדֶת עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר בָּקָר שֶׁהֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבִטֵי יָהּ (זֶהָר וַיְחִי רמ"א)**

וּבְשִׂאֲדָם מְקַבֵּל עָלָיו עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּאֵלוּ הַפְּסוּקִים שְׁפֹלֵל אֶת נִשְׁמָתוֹ בְּשְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבִטֵי יָהּ וּמִפְרִישׁ אֶת נִשְׁמָתוֹ מִנִּשְׁמָת עֶרֶב רַב הַבָּאִים מֵאִשָּׁה זֹנָה, שְׁהִיא שְׁפָחָה בִּישָׂא שְׁהִיא בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ט"ז): "מִפְנֵי שָׂרִי גְבִירָתִי אֲנֹכִי בּוֹרַחַת" שֶׁהִתְאַוָּה בּוֹרַחַת וְנִפְרְדַת מִמֶּנָּה כִּי יוֹצֵא וּמִקְבֵּל נִשְׁמָתִין חֲדָתִין, וְחֹזֵר לְקִדּוּשַׁת י"ב שְׁבִטִים וְיַעֲקֹב אֲבִינוּ. וְאִם אֵינוּ מִשְׁתַּדֵּל לְגַרֵשׁ אֶת הָאִשָּׁה זֹנָה, אֲזִי הוּא בְּבַחֲיִנַת (מִשְׁלִי ל) "שְׁפָחָה תִירַשׁ גְּבִירָתָהּ"

כִּי בְשְׁנֵי פְסוּקִים אֵלּוּ, יֵשׁ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה תִבּוֹת, נִגְדֵּי שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבִטֵי יָהּ וְאַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי אוֹתִיּוֹת, כְּנִגְדֵּי אַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי אוֹתִיּוֹת שֶׁבְשִׁמּוֹת שְׁבִטֵי יָהּ,

וּבְקִבְלַת עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, הוּא בְּחִינַת יָם שֶׁל שְׁלֹמֹה הוּא נִפְרָד מִנִּשְׁמָתוֹתֵיהֶן דְּעֶרֶב רַב שְׁהִיא שְׁפָחָה בִּישָׂא, אִשָּׁה זֹנָה וְנִכְלָל בְּנִשְׁמָוֹת שְׁבִטֵי יָהּ, בְּחִינַת אִשָּׁה יִרְאֵת ה'

בכל דבר ע"פ הלכה, ואיך להיות בשמחה שקצת זה גם טוב; כל זה הם הלימודים שבספר הקדוש ליקוטי הלכות ובשאר ספרי הצדיקים שבהם מתגלה ע' פנים של תורה. וכך מבין אדם שה' ברא העולם כדי לאכול ושאר ההתעסקות הגשמיות; כדי שנרד לעולם הזה שבו אחיזת הקליפה ונשבור הקליפה ונוכח לפרי שהוא הפנים של תורה וחיי העולם הבא, ומי שלא רוצה לרדת לעולם הזה ולאכול, חייב מיתה אפי' בלי בית דין - - וכך נתפס בלב שלאכול ושאר עניני הגשמיות הוא ממש עבודת ה' וכן בשאר העניינים.

לכן נאמר בקדושים תהיו 'אני ה' אלוהיכם' שהוא סוד ק"ש, כי בכוח ק"ש זוכין לקדושים תהיו

מט] והכל עומד ומתחיל מהפסוק שמע ישראל ה' אלקינו השם אחד; ולכן התורה הקדושה אומרת 'קדושים תהיו כי קדוש אני השם אלהיכם' - 'אני השם אלקיכם' הוא יחוד השם הנאמר בקריאת שמע; היינו כיון שאתה מקבל עול מלכות שמים בק"ש - 'השם אלהיכם' - לכן אתה מבין מה זה קדושים תהיו ויכול לזכות לקדושים תהיו.

כִּי תִתְּאוֹת נְאוּף הִיא בָּאָה מִעֲבִירַת דָּמִים, הֵינּוּ מִטְחֹל, שְׁהִיא לִילִית, שְׁהִיא שְׁפָחָה בִּישָׂא, אִמָּא דְּעֶרֶב רַב - הַאימָא שֶׁל כָּל

השבטים שמגלים את מלכות השם ב"ב הטבעיים שבועולם, מגלים את ע' פנים של תורה שהם לימודים איך לגלות מלכות השם בעולם

נא] השבטים הם מאירים את ע' פנים של תורה; כי ע' פנים של תורה הם לימודים ודרכים איך לעבוד ולהמליך את השי"ת מתוך העולם הזה ולכן הם כנגד י"ב השבטים; כי האבות הקדושים, אברהם יצחק ויעקב הם יותר בשמים; השבטים הם יותר בזה העולם, י"ב שבטי י"ה הם בחינת י"ב הטבעיים שבמציאות העוה"ז שכל אחד מהשבטים קידש וזיכך את טבעו שלו להיות מרכבה למלכות השם: ראובן - כוח הראיה, שמעון - השמיעה, יששכר - המחשבה, אשר - אכילה, גד - מעשים, זבולון - מסחר ועסק, בנימין - שינה, דן - כעס, נפתלי - שמחה; השבטים הכניסו בעולם את הדרך והכוח איך לקדש את המדות והטבע של זה העולם אפילו שאין להם השגה גבוהה כיעקב אבינו. [יוסף השיג יותר גבוה מהשבטים אבל לא כיבדו אותו וקיבלו ממנו את השגתו, ולכן היה כל הגלות, אבל אם היו משלימים השגתם עם יוסף, לא היה הגלות] י"ב שבטים הם דרכים של רצוא ושוב כל דבר בעולם נכלל ביב שבטים שהם י"ב שעות היום והלילה,

אזי הוא בחינת סגירת עינים בשעת קבלת על מלכות שמים להורות שעל ידי קבלת על מלכות שמים הוא בבחינת עולמותא שפירתא, דלית לה עינין שהיא התאנה שפוללת המדות רעות של שבטים לשונות

כשזוכה האדם להפריש עצמו מהתאוה על ידי ק"ש זוכה לנשמתין חדתין ונכלל בשורשו ב"ב שבטים ובוזה זוכה לטהרה בבחינת ים של שלמה' שהוא כוח המקווה של שבועות

נ] כשאדם מוציא את עצמו מאחיזת הנשמות של טומאה - בחינת שפחה, על ידי שמקבל על עצמו את האמונה במסירות נפש בקריאת שמע, אזי הוא מקבל נשמתין חדתין [הבאים מע' פנים של תורה המושרשים ב"ב השבטים -] וחוזר לשורשו העליון שמושרש ב"ב שבטי י"ה.

וזה בחינת ים של שלמה' שהוא הכיור בבית המקדש שעל ידו נטהרו הכהנים לפני עבודתם; הים של שלמה הוא כוח המקווה של שבועות שמטהר את האדם, וזה על ידי שמתגלה לו בכוח הקריאת שמע שיש בה י"ב תבות שכנגד י"ב השבטים הע' פנים של תורה ואז הוא זוכה להכלל ב"ב השבטים שעליהם עומד הים של שלמה - על י"ב בקר.

בכוח אור ה'בינה' שהוא 'הגבירה' זוכה האדם של חייו נהפכים להיות כלי וצמצום לאלוקות - עבודת הספירה היא בחינת ק"ש של כל השנה כולה

נג] כך זוכה האדם שהחיים שלו נעשים צמצום לאלקות, וזה משום שאור הבינה שהוא 'הגבירה' מבריא את 'השפחה' שהיא הגבורה דקליפה, בחינת מ"ט שערי טומאה. וזה פעולת הקריאת שמע שבכל יום כשאדם זוכה להתקשר להאמונה אזי הוא זוכה 'לקדושים תהיו', לקדש המדות [- העולים מ"ט כמספר אותיות קריאת שמע, כשכל אחד מהם כלול משבע].

וזהו עבודת ספירת העומר שהוא בחינת קריאת שמע שהוא סוד כוונת קרי"ש לכל השנה כולה שממשיך הארת הבינה בשורש המדות לכל השנה כולה, שיהיו כלים להתגלות מלכות השם ויתגלה באדם הע' פנים של תורה הכלול בהם.

ולכן עוצמים העיניים בזמן הקריאת שמע כיון שבקריאת שמע חוזר האדם לשורש שלו בשבטי י"ה, שהוא שליח האבות הקדושים לגלות ע' פנים של תורה בעולם, ולכן צריך עוצם עיניו שלא יראה אנשים שעושים לו צרות ולא שאר מיני צער שיש לו, אלא יראה שיש לו שליחות אחרת בעולם - להמליך את השי"ת בכל הז' מדות.

שמות השבטים עולים למספר מ"ט וזהו סוד מ"ט ימי הספירה - ליקח טבעי העולם שהם מציאות הצמצום וההסתרה ולהפכם להיות כלי להשגת אלקות

נג] השמות של י"ב שבטי עולים למספר מ"ט שהם מ"ט האותיות שהיו מאירין בחושן המשפט, והכל כלול במ"ט אלו; מ"ט שערי תשובה, ומ"ט ימי הספירה שבהם אנו זוכין להטהר ולהתקדש בקדושתו העליונה יתברך. כי ספירת העומר פירושו שאנו לוקחים דבר מצומצם, שהוא בחינת הגלות שעוברת עלינו בכל יום, שהיא המדה הנפולה שעובר על האדם; אם זה בפחדים ויראות נפולות או אהבות ונצחונות נפולות; דברים שמבלבלים - ועבודת ספירת העומר הוא ליקח את הצמצום הזה ולעשות מזה כלי וצמצום על אלקות.

וזהו מ"ט ימי הספירה שהם כנגד מ"ט אותיות של ק"ש שענינו שאנו מכניסים את ה' אחד בתוך מ"ט אותיות שהם מציאות המצב המצומצם שלי, מה שעובר עלי ובזה הם נעשים כלי להשיג בתוכם את מ"ט שערי בינה שמאירים בתוך הז' מדות שבעולם שזהו ספירת העומר שמ"ט אורות דבינה מאירים בז' מדות וכך זוכים לקבל את התורה מחדש בשבועות בציור לברכה, את ע' פנים של תורה שהוא כלול מז' המדות שבכל אחד מהם יש עשרה.

באיזה תאוה שאדם "מפנה אל מדעתו" זה נחשב כעבודת אלילים ולכן רשב"י כשראה דבר שיכול להשכיח השי"ת, אמר "אל תפנו אל האלילים"; כשאדם מכיר בזה: שבכל שכחה של השי"ת; בכל נפילה לתאוה שמרחיק ממנו את השם זה נחשב כעבודה זרה בוודאי יבכה בכי רב, כי כל יהודי בעולם אם יאמרו לו ויגלו לו שהוא עבד עבודה זרה, מי יעמוד בזה שלא לבכות בבכי מר.

כך כשאדם מתעורר לראות האמת שבכל נפילה לתאוה שמעלימה ממנו את השי"ת זה ממש ע"ז - "חשבתני שאני יעשה כסף, אבל ממש השתחויתי לע"ז" בוודאי לא יוכל לעצור עצמו מלהוריד דמעות; הרי אני מוכן למסור נפשי ממש שלא לעבוד ע"ז, ואיך נפלתי כזאת.

על כן כשאדם נכנס לתוך קריאת שמע שבה מתגלה לו שהשי"ת אחד ואפס בלתו ונכנס מלכות שמים בליבו שמבין שצריך לעבוד את השם בכל דבר ולראות רק את כבודו ולא להימשך אחר התאוה; ובכל מה שמפנה אל מדעתו - הן בתאוות קשות והן בשאר התאוות - זה ממש ע"ז, ויחד עם זאת הוא מקבל על עצמו באותה העת 'מסירות נפש' על קידוש השם, הרי הוא יתעורר לבכי רבה - "כי הנה אני מוכן ומוזמן למסור

ד. וְכָל זֶה בְּשֵׁי שֵׁשׁ לוֹ לְאָדָם הַרְהוּר בְּאֶקְרָא בְּעֶלְמָא אִזִּי דִּי לוֹ בְּאֶמִירַת שְׁנֵי פְסוּקִים הַנִּלְא, אֲכַל אִם הוּא, חֵס וְשָׁלוֹם, רָגִיל בְּהַרְהוּר שֶׁל הַתְּאוּה הַכִּלְלִיּוֹת, רַחֲמָנָא לְעֻלָּן, וְאִינוּ יָכוֹל לְהַפְרִיד מִמֶּנָּה אִזִּי צָרִיךְ גַּם כֵּן לְהוֹרִיד דְּמָעוֹת בְּשִׁעַת קִבְלַת מַלְכוּת שָׁמַיִם, שֶׁהַדְּמָעוֹת הֵם מִמּוֹתְרוֹת הַמָּרָה שְׁחוּרָה וּמָרָה שְׁחוּרָה הִיא טָחוּל (תְּקוּנָה נ"ו) שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת הָרִשְׁעָה, אִשָּׁה זוֹנָה, שֶׁמּוֹשֵׁם נִשְׁמוֹתֶיהֶן דְּעָרֵב רַב

וּבְשִׁמּוּרֵי דְּמָעוֹת, אִזִּי נִדְחִין וְיוֹצֵאִין לַחוּץ הַמּוֹתְרוֹת הֵינּוּ הַתְּאוּוֹת נְאוּף הַבָּאִים מֵעֲכִירַת דָּמִים שֶׁל טָחוּל, וּמִהַמּוֹתְרוֹת וְכוּלָּל נִשְׁמָתוֹ בְּמַלְכוּת שָׁמַיִם וְזֶה שֶׁתִּרְגַּם יוֹנָתָן עַל פְּסוּק (בְּמִדְבָּר כ"ה) : "וְהָמָּה בּוֹכִים פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד" בְּכִין וְקוֹרִין אֶת שְׁמֵעַ וְזֶה לֹא עָשׂוּ אֶלָּא כְּדִי לְהַנְצִל מִהַרְהוּר שֶׁל אִשָּׁה זוֹנָה שֶׁהִיא קְלָפָה הַקּוֹדֶמֶת לְפָרִי, וְלָבוֹא לְהַתְגַּלּוּת הַתּוֹרָה.

כשאדם מכיר שבכל נקודה שמפנה אל מדעתו זה ע"ז יבוא לבכי רבה בקריאת שמע נד] רבנו מורה כאן שהעצה להנצל מהתאוה הוא על ידי דמעות בקריאת שמע, וצריך להבין הדבר איך יכולים לעשות כן למעשה, וכי יש איזה מכונה שלוחצים בה ויוצאין דמעות? רבנו מפרש זאת בהמשך על מאמר הזהר (קדושים פ"ד) "כִּד חֲזִי רַבִּי שְׁמַעוֹן נָשִׂי שְׁפִירִין אָמַר: "אֵל תִּפְנוּ אֶל אֱלִילִים" וכמו שדרשו חז"ל על פסוק זה "אל תפנו אל האלילים -"אל תפנו אל מדעתכם" היינו שבכל נקודה ונפילה

הוא ל"ב ועוד תלתא דנה"י הנ"ל - הרי ל"ה] כי בקידוש דליל שבת בכוח הארת הבינה מתגלים ע' פנים דקדושה, ע' פנים של תורה. ולכן תיקן האריז"ל את הזמר הנ"ל שבו מוזכר שמקבלים בליל השבת נפש רוח נשמה חדשים; רוח חדש לגמרי מכוח ע' פנים של תורה שמאירים ומתגלים, ומאיר אור הדעת באדם שעל ידו זוכה להמתיק הכל וכך ג"כ זוכין בספירת העומר ככוונה הנ"ל.

נמצא פשהצדיק מגלה איזה דבר תורה איז מוריד נשמותין חדתיין, לכל אחד מהשומעין התורה לפי בחינתו ותפיסתו כי התורה יש לה שני פחות: להמית ולהחיות כמו שאמרו "ושמתם" זכה נעשית לו סם חיים וכו' (יומא ע"ב; ועין תענית ז), וכתוב (הושע י"ד): "ישירים דרכי ה צדיקים ילכו בם" וכו' כך התורה של הצדיק לכל אחד כפי תפיסתו יש אדם שנעשה לו נשמה חדשה מהתגלות התורה ויש אדם שהוא חס ושלום, להפוך, כמו שכתוב: "צדיקים ילכו בם" הפל לפי הפלי שלו, הינו כפי תפיסתו, תפיסת המחין שלו.

דזה הוא כלל גדול ש אי אפשר לשום אדם להשיג ולתפס בדבורו של הצדיק אם לא שתקון תחלה אות ברית קדש פראוי ואזי יכול להבין ולתפס בדבורו של הצדיק דאיתא בזהר: סלוקא דיסודא עד אבא ואמא (עין זוהר משפטים ק"י ובזוהר הרקיע שם ועין בבאיור האדר"ז קי"ח) שהם בחינת חכמה ובינה, שהם י"ה, שהם מחין נמצא בשתקן אות ברית קדש פראוי אי המחין שלו בשלמות, בריית קדש פראוי אי המחין שלו בשלמות,

נפשי לא לעבוד ע"ז ואיך נפלתי בתאוה שהיא עבודה זרה". כך יבכה לפני ה' לחזור לעבודת "ברוך שם כבוד מלכותו" - לראות רק אותו יתברך ולא את התאוות. ואזי מאיר בו אור הצדיק, אור עתיק יומין, ונעשה בו גאולת מצרים ושורה עליו אור התפילין וזוכה לנשמתין חדתיין.

ה. וְכִשְׁבָּא לְהַתְגַּלּוּת הַתּוֹרָה אֵיזִי נַעֲשֶׂה מִהַהֲתְגַּלּוּת נְשָׁמוֹת חֲדָשׁוֹת כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "לְמַעַבְד נְשָׁמוֹתֵינוּ וְרוּחֵינוּ חֲדָתִין בְּתַרְתִּין וּבְתַלְתִּין" היא התורה שיש בה שלשים ושנים נתיבות החכמה (שבת פ"ח)

על ידי 'תלתא שבשין' שהוא נה"י דבינה, נמתקין הש"ך דינים, וזוכים בכוח זה בקידוש שיש בו ע' תיבות להתגלות ע' פנים של תורה

נה] אנו אומרים בזמר בליל שבת "למעבד נשמתין ורוחין חדתיין בתרתין ותלתין ובתלתא שבשין" - 'תלתא שבשין' הם הנה"י דבינה, הוא אור האלהי שמאיר ויורד בנו בק"ש. וזה מאיר באופן של"ב נתיבות חכמה יאירו בל"ב אלהים דבינה ובזה הוא עיקר המתקת הדינים; כי ל"ב הוא סוד הש"ך דינים [- ל"ב פעמים י' בגימטריא ש"ך, והוא ג"כ גימטריא 'לעמר'] והן נמתקין על ידי הארת 'תלתא שבשין'. ובקידוש דליל שבת שבו אנו אומרים את הזמר הנ"ל, יש ל"ה תיבות ועוד ל"ה תיבות שיחד עולים ע' [- 'בתרתין ובתלתין'

וְיָכֹל לְהִבִּין דְּבוּרוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק כְּפִי הַתְּקוּן שֶׁל
כָּל אֶחָד, כִּךְ הוּא הַשְּׁגָתוֹ

צריך לחפש בכל יום את ההארת הנשמה
בתוך דברי הצדיק - התורה היא דרכי
המלכת השי"ת ואילו כשתופס החכמה
שבתורה לבדה הוא בבחינת 'ופושעים
יכשלו בם'

נו] בתוך התורה של הצדיק יש נשמתין
חדתין; ולכן אדם צריך לחפש בכל יום
את ההארה הזו בתוך דברי הצדיק. כי
הצדיק מעורר אור תורה לכל אחד לפי
תפיסתו, וצריך רחמים שיהיה בחינת
"זכה נעשה לו סם חיים". כי יש שידוע
חסידות וקבלה ולמדנות ולקוטי מוהר"ן
אבל אין זה 'תורה', כי תורה זה לא
חכמה וביאורים ואפילו לא 'שכל' לבדו;
אלא עיקר התורה הוא קיום התורה
והמלכת השם! אלא שבתורה יש
ביאורים וחכמה איך לבוא לקיים, אבל
העיקר שצריך הוא 'לעובדא ולמעשה',
כי עיקר התורה שקיבלנו מהשי"ת הוא
לקיים; למצוא דרכי עבודה להבין איך
לעשות למעשה, זהו מלכות שמים.
אבל כשזה חסר ח"ו ותופס החכמה
לבדה הרי אין תופס כראוי התורה,
ונעשה בו ח"ו "ופושעים יכשלו בם",
שנכשל באור התורה אם שנופל בגאווה
ויאוש, אם שנופל בחכמות, קושיות
וספקות, שזהו 'קללה' ח"ו, שלא מקבל
נכון התורה. ואפילו דיבורים של הצדיק

אם אינו זוכה לקבלו כראוי הרי זה
מצטייר להפך מן הברכה ח"ו.

וצריך לידע שכשאין מחפשים את
השי"ת בתוך דיבורי הצדיק, אי אפשר
לקבלם כראוי. והכלל בזה הוא: שלקבל
כראוי את דיבורי התורה ובפרט דיבורי
הצדיק הוא כשיוצא מתוך דיבורי
הצדיק מציאות של התחזקות בעבודה
וכוח ועצה לשבר הרע, אם אין לימודו
קשור לשני אלה, הרי הוא מרמה את
עצמו ואין זה ברכת הצדיק.

ו. וְזֶה הוּא כָּלֵל גָּדוֹל "כִּי מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא"
(איכה ג) כִּי אִם אֹר פְּשׁוּט אֵךְ לְפִי בְּחִינַת כָּלִי
הַמִּקְבֵּל אֶת הָאֹר, כִּךְ נִצְטִיר הָאֹר בְּתוֹכּוֹ אִם
הַכָּלִי הוּא בְּשִׁלְמוֹת, אִזִּי הוּא מִקְבֵּל בְּבְחִינַת
מְאֻרֹת מְלֵא וְאִם חֹס וְשָׁלוֹם, הַכָּלִי אִינוֹ
בְּשִׁלְמוֹת, אִזִּי הוּא מִקְבֵּל בְּבְחִינַת מְאֻרֹת חֹסֶר
וְאֹ כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (מְשִׁלִּי ג) "מְאֻרֹת הַבַּיִת
רָשָׁע" (כדאיתא בזוהר בכ"מ) וְזֶה הוּא
"צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם" [וכו] כִּי אֹר הַפְּשׁוּט הֵבֵא
מִלְּעִיל, הוּא בְּחִינַת קְמִיץ וְסִתִּים (עֵינִי תִיקוֹן
ע) אֵךְ לְפִי בְּחִינַת הַכָּלִי הַמִּקְבֵּלִים, הוּא בְּחִינַת
צִירִי שֶׁנִּצְטִיר הָאֹר לְפִי בְּחִינַת הַכָּלִי וְעַל כֵּן
כְּתִיב בְּבִלְעָם (בְּמִדְבָּר כ"ג) "הִנֵּה בָרֶךְ לְקַחְתִּי,
בְּקִמְצִי וּבִרְדִּי וְלֹא אֲשִׁיבֶנּוּ", בְּצִירִי כִי אֶפְלוּ
הַלְקִיחָה שֶׁהִיא אֵז בְּבְחִינַת קְמִיץ וְסִתִּים, הִיא
בְּבְחִינַת בָּרֶךְ רְאִיחָה לְזֶה כִּי הוּא הִיָּה רוּחָה
לְהַצְטִיר לְפִי בְּחִינַת הַכָּלִי שָׁלוֹם, שֶׁהִיא בְּחִינַת
קָלָלָה וְלֹא הִיָּה יָכֹל לְהָשִׁיב וּלְצַרֵּף וּלְהַצְטִיר
כָּלֵל לְפִי בְּחִינַת וְזֶה: "וּבָרֶךְ וְלֹא אֲשִׁיבֶנּוּ"
וּמִפְּנֵי שֶׁהִיָּה בְּשַׁעַת לְקִיחָה, הוּא בְּחִינַת בָּרֶךְ
וּמִפְּנֵי מָה? לְפִי שֶׁהָעִיד עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב שֶׁ
יִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ שְׂבָטֵי יְהוָה כְּמוֹ (שְׁפָרְשׁוּ)

[שְׁפָרַשׁ רִשׁ"י] זָכְרוּנוּ לְבִרְכָּה: עַל הַחֲנוּכִי (בַּמִּדְבָּר כ"ו): "שְׁמִי מַעֲיֵד עֲלֵיהֶם" שֵׁם יְהוָה שֶׁהוּא בְּחִינַת מַחִין, כְּמוֹ שֶׁמוּבָא (בַּגְמָרָא בַּמִּדְרָשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים פ"ד) שֶׁהֶעֱכוּ"ם הָיוּ אוֹמְרִים אִם בְּגוֹפֶם הָיוּ מוֹשְׁלִים וְכוּ לְפִיכָךְ הָעִיד הַפְּתוּב עֲלֵיהֶם

וְזֶה שֶׁפְּתוּב (דְּבָרִים י"א): "רְאֵה אֲנִכִּי נוֹתֵן לַפְּנִיכֶם" דִּיקָא כִּי לְמַעַלָּה [הוּא] בְּבִחִינַת קַמִּיז, שֶׁקַּמִּיז וְסָתִים אֲבָל לַפְּנִיכֶם לְמַטָּה, נִצְטִיר הָאוֹר לְפִי בְּחִינַת הַפְּלִי וּבִשְׂבִיל זֶה יַעֲיֵן בְּלַעַם לְבָלֵק לְהַכְשִׁילָם בְּדַבַּר עֲרוּה כְּדִי לְקַלְקֹל עֲלֵיהֶם וְזֶה שֶׁפְּתוּב חֲכָמֵי הָרַפּוּאוֹת, שֶׁהַסְּרוּס רַפּוּאָה לְמִשְׁנַע וְזֶה הוּא סְלוּקָא דִּיסוּדָא עַד אַבָּא וְאַמָּא, הֵינּוּ בְּחִינַת שְׁמִי מַעֲיֵד עֲלֵיהֶם וְזֶה בְּקֶרֶב עַלִי מְרַעִים, תְּרִין רַעֲיִן דְּלֹא מִתְּפָרְשִׁין (וְזֶה וַיִּקְרָא ד), הֵינּוּ הַמַּחִין (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) "אֲכָלוּ רַעִים", הֵינּוּ הַתְּחַזְקוּתָם הוּא בִּשְׂרַךְ קִדְשׁ, הֵינּוּ לְאַכֵּל אֶת בִּשְׂרִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת סְלוּקָא דִּיסוּדָא הֵינּוּ תַּקּוּנוֹ מַגִּיעַ עַד הַמַּחִין, שֶׁהֵם אַבָּא וְאַמָּא צָרִי וְאִיבִי לִי הֵמָּה כְּשֶׁלּוֹ וְנִפְלּוּ, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׂבָעִים לְשׁוֹנוֹת וּבִשְׂשִׁיבֵר הַתְּאֻוָּה הַזֹּאת, מִמִּילָא נּוֹפְלִים כָּל הַתְּאֻוֹת רַעוּת. [זֹאת הַתּוֹרָה הִיא לְשׁוֹן רַבֵּנוּ, זָכְרוּנוּ לְבִרְכָּה] וְאַמֵּר: שֶׁהִיא סוּד פְּנוֹת קִדְשׁ, וַיִּתְּבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם [עֵינִן בַּס חִי מוֹהֲר"ן שִׁי"א שֶׁאֵמַר זֹאת עַל מֵאֵמַר בְּקֶרֶב בַּסִּי ק"א]

עוֹד מִצָּאתִי מִכְּתַב יָד קִדְשׁ שֶׁל אֲדוֹנֵנוּ מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, זָכְרוּנוּ לְבִרְכָּה, מַעֲנִין הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּשׁוֹנֵי לְשׁוֹן קֶצֶת. וְהַגִּיד הִיא קְרוֹעַ חֲצִיז, וְזֶה שֶׁנִּמְצָא פְּתוּב עַל הַנִּשְׁאָר הָעֵתִקְתִּי... וְזֶהוּ. צִפְנֵת פְּעֻנָּה דְּמַגְלִין שְׂבָעִים פָּנִים תּוֹרָה סוּד אַחֵר, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (מִשְׁלֵי כ"ה): "וְסוּד אַחֵר אֶל תִּגַּל" כְּמוּבָא בַּהֲרַךְ (בַּתַּקּוּנִים תַּקּוּן ל"ד

נ"ו ס"ט) כְּשֶׁמִּפְסִיק הַנִּקְדָּה מִהֲדַל"ת שֶׁל אֶחָד וְהַנִּקְדָּה הִיא אוֹת בְּרִית אֲזִי נַעֲשֶׂה אַחֵר הֵינּוּ כְּשֶׁמִּכְנִים בְּרִיתוֹ בְּזוּגָה, הַנִּקְרָאת מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה, הַנִּקְרָא אֶל אַחֵר אֲבָל מִי שֶׁמִּקְדֵּשׁ אֶת עַצְמוֹ מִזֹּאת הַתְּאֻוָּה אֲזִי הוּא נִתְקַשֵּׁר בְּמְלָכוֹת שְׁמַיִם הַנִּקְרָא אֲזִי כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (וַיִּקְרָא י"ט): "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי" וּבְכָל מָקוֹם שֶׁאֵתָה מוֹצֵא גִּדְרַךְ עֲרוּה תִּמְצָא קִדְשָׁה (זֶהר מַקִּיז ר"ד): אֲבָל מֵאֵן דְּגָלִי עֲרִיין, הַכִּי אִיהוּ אֲתַגְלִי בִּין אֲנוּן עֲרִיין, דְּאֲנוּן אֱלֹקִים אַחֲרִים, (תַּקּוּנִים תַּקּוּן נ"ו דָּף צ"ג:)

וּבִשְׂבִיל [זֶה] מוּבָא בַּהֲרַךְ (קְדוּשִׁים פ"ד): כִּד חֲזִי רַבִּי שְׁמַעוֹן נָשִׁי שְׁפִירִין, אָמַר: "אֶל תִּפְנוּ אֶל אֱלִילִים" כִּי נֹאֲרָה, הִיא עֲרִיזוֹת, אֱלֹקִים אַחֲרִים, מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה וּבִשְׂבִיל זֶה, סְגֻלָּה לְבָטֵל הַרְהוּרִי נֹאֲרָה, לְקַרָּא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד וְכוּ, כְּמוּבָא עַל פְּסוּק: "וַיִּקְרַב אֶל אֲחִיו הַמַּדְיָנִית" וְכוּ (דָּף א) נִמְצָא שֶׁ עַקֵּר הַנִּסְיָן וְהַצְרוּף שֶׁמִּנְסִין לְאָדָם אֵין מִנְסִין אוֹתוֹ אֶלָּא בְּנֵאֲוָה שֶׁהִיא כְּלוּלָה מִשְׂבָּעִים אֲמוּנוֹת שֶׁהִיא כְּלוּלָה מִסּוּד אַחֵר, אֶל אַחֵר (תְּהִלִּים מ"ב): "כֹּן נִפְשִׁי תַעֲרַג אֵלֶיךָ" וְצוּעַק שְׂבָעִין קָלִין לֹא פָחוֹת אֲזִי נִפְתַּחִין לוֹ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, דְּמִטְמָרִין מַגְלִין לָהּ וּמוֹלִיד נִפְשִׁין חֲדָתִין כִּי מוֹלִיד תּוֹרָה וְהַתּוֹרָה הִיא כְּלוּלָה מִנִּפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל וּמִגְלָה הַפָּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה כִּי עַד עַכְשָׁיו הִיָּתָה סְתוּמָה בְּקַלְפִּין כִּי הִקְלַפָּה קִדְמָה לְפָרִי וַיְכּוֹל הַצַּדִּיק לְהוֹרִישׁ בְּתוֹרָתוֹ שֶׁמִּחֲדֵשׁ נִשְׁמָתִין חֲדָתִין לְכָל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי מִקְרָבֵינוּ הַמְקַשְּׂרִים בְּתוֹרָתוֹ כְּמוּבָא בַּהֲזָמֵר. לְמַעַבְד נִשְׁמָתִין חֲדָתִין בְּתַרְתִּין וּבְתַלְתִּין הֵינּוּ בְּהַתּוֹרָה הַמִּתְחַלֶּת בְּבֵית וּמִסִּימַת בְּלִמָּד וּבְתַלְתָּא שְׂבָשִׁין, הֵינּוּ אוֹרִיתָא תְּלִיתָאָה, הוּא עֶבֶד נִשְׁמָתִין וְרוּחִין חֲדָתִין וְהַתּוֹרָה זָכָה נַעֲשֶׂה לוֹ סֶם חַיִּים לֹא זָכָה וְכוּ כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב וְשִׁמְתָם וְכוּ,

לחפש - לחפש את 'הפנים של תורה' כנ"ל, ולא לתת לאנשים לבלבל אותך, רק מאד לחפש את האמת. וכשאדם מחפש כראוי אזי זוכה לקבל נשמה חדשה, ומתחיל להבין דיבור של רבינו וזה מצטייר אצלו לברכה, דיבור עם ברכה בבחינת "ראה אני נותן לפניכם היום ברכה", עם אור הפנים. והתורה מחיה אותו.

ה' יזכנו לברכה - להכנס אל התורה הקדושה ונקבל התורה כראוי, לחיות על ידה כמו שיהודי צריך לחיות - חיים טובים אמיתיים, ונזכה לגאולה השלימה במהרה בימינו ברחמים אמון.

וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב: "צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם" וְכוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד פָּסִי שֶׁמִּקְבֵּל אֶבֶל מֵאֲתוֹ לֹא תֵצֵא הָרְעוּת, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (אִיכָה ג): "מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא הָרְעוּת" וְהַבְּרָכָה וְהַקְלָלָה נַעֲשֶׂה אֶצֶל הָאָדָם, פָּסִי הַפִּלִי שֵׁיִשׁ לוֹ כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב: "רְאֵה אֲנִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה", "לְפָנֶיכֶם" דִּיקָא כִּי מִלְּפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹצֵא אוֹר פְּשוּט, הֵינוּ אוֹתִיוֹת פְּשׁוּטִים וּלְפִי הָאָדָם כֵּן נַעֲשֶׂה הַצְרוּף אִם הוּא אָדָם טוֹב, נַעֲשֶׂה צְרוּף שֶׁל בְּרָכָה וְאִם לֹא, לְהַפְךָ וְזֶה "לְפָנֶיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה" דִּיקָא כִּי לְפָנֵי הַעֲדִין אֵין צִיּוֹר לַצְרוּף הֵנָּה אִם הוּא בְּרָכָה אִם לֹא וְזֶה שֶׁהִתְמִיָּה אֶת עַצְמוֹ בְּלֶעָם עַל זֶה הֵנָּה בְּרַךְ לְקַחְתִּי וּבְרַךְ וְלֹא אֲשִׁיכְנָה בְּרַךְ בְּקִמְצָן גַּם לְקַחְתִּי מִשְׁמַע בְּרִצּוֹנוֹ לְקַח.

זהו עיקר העבודה בימי הספירה הקדושים, להתקשר לצדיקים ולחפש אור הבעש"ט ואור רביה"ק, ולהזהר מה